

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1801

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 00311 9

+ REX

52-53.

Nytaarsgave.

1 8 0 1.

En Fortsættelse af Nytaarsgave for Damer.

Samlet og udgivet af Hofboghandler
S. Poulsen.

Kjøbenhavn.
Paa Udgiverens Forlag trykt hos P. Poulsen.

STADT-UND
BIBLIOTHEK
HAMBURG

Reisen til Dyrehaugen.

—
En Fortælling
i tre Sange.

Første Sang.

Alt Solen dalede blidelig
Med bag ved den Kongeborg, der sig
Paa Fredrichshøjen glimrende hæver.
O, venlig og højtidstfuld Aftenen var,
Lig Fyrtørs Hvile, naar fuldendt de har
Det skinnende Stovværk, Staten kræver,
Og glade henkue fra Gravens Rand
Paa trygge, blomstrende Fædreneland.

I høje Vindue stode to Piger
 Ved grønnende Vold. Ak, med Beemod de
 Ud over den vide Slette see.
 Forgiæves Solen, i det den bortviger,
 Dem hilser med sit oplivende Smil;
 Forgjæves omkring dem Jubelsang lyder;
 Dybt sidder i Barmen Kummerens Viil,
 I Taarer sig blødende Hjerter udgyder.

"Ak," sukked den Ene, "ak seer du de To,
 "Som vandre hist Arm om Arm saa froe,
 "En kjerlig Mand med en lykkelig Mage.
 "De see over yndige Slette hen
 "Mod Himmelen's Purpurrand, og igien
 "Fra skønne Natur de Øjet bortdrage,
 "At læse i mødende Blikke den Lyst,
 "Som vældigt udspender det svulmende Bryst."

"Hvor

"Hvor dele de ømt hinandens Glæder!
 "Hvor bøjer sig blussende Kind mod Kind!
 "Og see! Til dem med letsvævende Trin,
 "En Slut liig min Caroline træder.
 "Blid løfter Faderen hende op
 "Paa græsbefrandsede Højning, at see
 "De glødende Roser paa vestlige Bue
 "Og Straalernes Spillen paa Trærnes Top."

"See! Fader og Moder med smilende Dje
 "Sig over det elskede Barn henbøje,
 "Og kysende det paa hinanden de
 "Med Fryds og Kjerlighed's Blikke see.
 "Gid jeg saaledes kunde fremtrine
 "Med Carl og hans og min Caroline!
 "Åh, han til sin Frille mig nedstødt har.
 "Og altid saa øm, saa troe jeg dog var."

"O Søster!" svarte den anden, "vort Hierte
 "Før brast, før dets Flamme stakledes ud.
 "Troer elsker jeg Ludvig, som var jeg hans Brud,
 "Og dog min Løn er nagende Smerte.
 "Men Fryd paa min smilende Kind han kun seer
 "Og Kjerlighed i mit venlige Dje.
 "O, tit mit Ansyn huldt til ham leer
 "Mens lønlige Qualer mig dybt nedbøje."

Du spørger: "Hvo vare de sorgende To?
 "Hvo vare de Mænd, hvis letsindige Hierte
 "De Pigers blide Sjeleroe
 "Omstøttet havde til brændende Smerte?"
 Vel, lyt paa min Harpes Klagelyd!
 Ak! Rosen om den ei sit Purpursløv slynger.
 I Flor er den hyllet. Ei Kjerligheds Fryd,
 Dens knusende Marter jeg besynger."

O, kommer i Kredts omkring mig hid,
 I blomstrende Nigler, som Banen end træde
 Med smilende Blikke, der straalet af Glæde!
 Ej Taarer formørke dem nogentid!
 Men hvis I frøe, som nu, ville være,
 Da vogter uskyldige Hjerte vel.
 Forsførelse lurar omkring Eders Sjæl.
 Det Trines og Hannes Fald Eder lære!

Saaledes hedde de sørgende To,
 Der var en lykkelig Tid, da de frøe
 Paa Livets Vej over Blomster vandte,
 Naar Morgenen Himlen med Roser frandte,
 Med jublende Sang de hilste den,
 Og fløj saa glade til Syetsjet hen.
 Naar Maanen fra Stjernehvælvingen smilte,
 Saa roligt i Søvnens Arme de hvilte.

En fattig, men ædel Moder de,
 Selv ædle, ved hvileløs Flid ernærte.
 Den eeneste Løn, de af Himlen begjerte,
 Var den, hendes Alderdom glad at see.
 Saa blid var den Gamles Aftenrøde.
 Sølvhaaret hun bar, liig en Glædeskrands.
 O, midt i Hoffernes Riigdom og Glands
 Saa Mødre saa salig en Alderdom nøde.

Vel, føel, lykkelige Gamle, din Fryd
 I hele dens Fylde, før den bortviger!
 Ak, nær er den Stund, da Klagelyd
 Fra dine bævende Læber opstiger.
 En farlig Ekjænk af Naturens Haand,
 Den sjældneste Ekjønshed, de Døttre modtog,
 Og troeskuldig var deres sviigløse Land,
 Og ømt deres fyrige Hjerter floge.

Ej er ubemærket af Vandrerens
 Den lille Forgjetmigej, fjøndt den følger
 Sig ydmygt blandt Græsset, der over den
 For Vuffet af blide Zephirer henfølger.
 I Ringheds Afkrog de yndige To
 Og ubeundrede blomstrede ikke.
 Paa Trine saae Carl med elskende Blikke,
 Og Ludvigs Dje til Hanne loe.

Al, ej hiin himmelske Gld de kjendte,
 Der straalte i blid og signende Daad.
 Af hine flygtige Luer de brændte,
 Som flukkes engang i Angerens Graad.
 I Rusen af Sandfernes soermende Glæder
 Forglemte sig deres letfindige Aand,
 Og lærte i lokkende Pnyrners Kjæder
 At affkye Egtefælskabspagtens Bænd.

Ved fælles Nyden hver Fryd at forhøje
 De boede sammen, og til dem gif
 Snart Trine med det funklende Blik,
 Snart Hanne med det himmelblaa Øje.
 Med sneehvide Linned, de sy'de for dem,
 De sorgløse kom og gif sorgløse hjem.
 Ak, alt sig nærmed' de Kummerens Dage,
 Da de med Taarer vendte tilbage.

Hiin Kunst forstode de Ynglinge vel,
 At hilde troeskylidige Piges Sjæl.
 Naar Trine kom, var Carl aleene,
 Aleene var Ludvig, naar Hanne kom.
 Dmt brændende Kjerlighed talte de om,
 Og svore, at deres Flammer rene,
 Liig Dydens, vare, og vilde til Lyft,
 Liig Edens, end smelte Oldingens Bryst.

Ved Elskovs Tale tilbagevege
 De Nager først, lig den frygtsumme Hind.
 Men snart de den hørte med smilende Kind,
 Og søde Længsler i Varmen opstege.
 Nye I'd alt Kjerlighed gav hvert Blik,
 Og spredte nye Ynde over hver Mine.
 Saa froe henvandred' til Carl hans Trine,
 Til Ludvig Hanne saa gladelig gif.

De kjendte kun Uskylds og Venffabs Sæder.
 Hvor kunde de tiltroe de Elskede Svig?
 Et Hjeblik de forglemte sig,
 O Elskov! i dine henrykkende Glæder.
 Det Hjeblik røved' dem Livets Noe.
 Hvor foer igiennem blødende Hjerte
 Et Kummerens Sverd, da de troløse To
 Dem til foragtede Friller begjerte.

Ei tiere de gif til de Elskede hen,
 Skjøndt de af den æmteste Kjerlighed brændte;
 Thi reent deres unge Hjerte var end,
 Det Vellystens lovløse Flamme ei kjendte.
 Dog tit de sig nærmed' de Elskedes Hjem;
 Men rødmende atter tilbage de vege.
 Fra Barmen Kummerens Sukke opstege,
 Fortvivlelsens Nat omhyllede dem.

Det Vanhæld Moderens Hjerte knuste.
 Ved hendes Gravhøj med dybtbøjet Krand
 De grædende stode Haand i Haand.
 Blandt Trærne Vindene sukkende susse,
 Og sørgende Maanen paa Himlen fremskreed.
 "Åh!" sagde Trine med bævende Stemme,
 "Åh! eene bag Graven venter os Fred,
 "Dort Liv vi skulle forladte hengræmme.

"Nei!"

"Nei!" led til dem da en Stemme, "Nei!
 "Forladte, o Skjønne, ere I ei!
 "See! Armene vi mod Eder udstrække.
 "I Haanden os venligt smilende række!
 "Omvundne af Glædens Rosenkrands,
 "Foreente i Elskovs tryllende Kjæde,
 "Vi skulle froe, som i Jubeldands,
 "Paa Livets Vei mellem Blomster træde.

De Piger undrende vendte sig om,
 Og Carl og Ludvig imøde dem kom.
 Hvor banked' de Pigers samme Hjerter
 Ved Gjensynet af de elskede To.
 Skjøndt sveegne, de vare dem dog saa troe!
 Med dem at leve de eens begjerte.
 Den Tid, de dem flygted, i Qual forsvandt;
 Dit Længselstaarer i Løndom randt.

De sagde: "Ei Ven, ei Frende vi have;
 "Vor Moder sumrer blandt disse Grave.
 "Hæld hende! Med navnløs Kummer ei meer
 "Vort Fald, vor Skjændsel, vor Qual hun seer.
 "Een Broder vi har. Over brusende Bande
 "Han reiste fra os til fjerne Lande;
 "Kun Eder, kun Eder vi have igjen,
 "I Eders Arme vi flygte hen.

"Snart vorde vi Mødre. De diende Spæde
 "Om Hjelp i vor Favn til os skulle græde;
 "Hvad Lindring formaae vi at række dem?
 "Vor ringe Vaaning er Armod's Hjem,
 "Og Modersysler vor Lid skulle kræve.
 "Ak! Nædsler formørke vor Foraarsdag;
 "Tilbage vi flue med bitter Nag,
 "Og see vi i Fremtiden ud, vi hæve."

"O!"

"O!" svarte Ludvig, "o bort med hver Frygt!
 "Bed vore Hjerter I hvile trygt!
 "Med Elskerens Omhed idel Glæde
 "Vi skulle fremtrylle om Eders Fjed,
 "Og sørge for Eders diende Spæde
 "Med brændende Faderfjerlighed.
 "I Morgen I Armod's trange Hytte
 "Med Velstands glimrende Baaning ombytte."

Fra snevre Braa under høje Tag
 Bortvandred' de Nigter næste Dag,
 Men ei med Fryd. Dybt Kummerens Braadde,
 Dybt Angerens Dolke saarede dem.
 En Taare perled i Njet frem,
 Da ind i de lyse Sale de traadde,
 Hvor deres Elskede bade dem froe
 Som deres tilbedte Veninder at boe.

Den Glæde, de søgte, var den at bevare
 De reneſte Sæder. Ved huuslig Flid
 Forſæded' de deres tit eensomme Tid.
 For deres Carl og Ludvig bare
 De Magens oprigtige Kjerlighed,
 En Moders Hjerte for deres Spæde.
 O! Stort var det Dydens Vei at betræde
 I deres Stilling med faſte Fjed.

Og sørje maatte de dog, naar de ſkued'
 I Fremtiden ud. For dens Rædsler de grued'.
 Om Døden fra dem deres Elſkede rev,
 I Armod's Afkrog de maatte nedſtige,
 Og om af en mere blomſtrende Pige
 Fra dem deres Hjerte bortlokket blev,
 Af! Kunde da deres Veemodsſlage
 I deres Favn dem falde tilbage?

Saa de hien Aften med nagende Sorg
 Paa Fremtidens mørke Skjæbne tænkte,
 Mens Solen bag glimrende Kongeborg
 Mod blinkende Hav sin Fakkell nedsfenkte.
 Ei mægted' Naturens Jubellyd
 At stemme deres Hjerter til Glæde;
 Mens rundt omkring dem var idel Fryd,
 Var det deres Kummers Lindring at græde.

Just nu deres Elskede traadde ind.

End zittrede Taaren paa deres Kind.

"Hvad?" sagde Ludvig, "I græde, Piger!

"O! Eders Vaar sig for kjedsom bortsnitger;

"I sidde jo altid indmurede her,

"Og Livet saa froe I dog kunne henspøge.

"Nu det den lystige Kildetid er,

"Den grønnende, muntre Skov I besøge!"

"Og

"Og reise eene?" var Trines Svar.
 "Kun Eder paa viden Jordkreds vi har,
 "Som vi til Ledfagere kunne udkaare;
 "Men af! saa mangen veemodig Taare,
 "Ved Eder afpresset, i Løndom flød,
 "Naar I os sagde: Vi med hverandre
 "For Folkets Nafyn ei kunne vandre;
 "At skjule vor Elskov Klogskab bød.

"Saa meget vi have opoffret Eder.
 "For Eder blomstrer vor Ungdoms Vaar;
 "For Eder vort Hjerte kjælent flaaer.
 "Om eet, kun om eet det til Gjængjæld beder,
 "O! Knuser os ei ved bitter Foragt!
 "For Folkets Nafyn med os I fremtræde!
 "Foreener os end ei Vgteskabs Kjæde,
 "Foreener os dog vore Hjerters Pagt."

"Hør!"

"Hør!" udbrod Carl. "Hvad siger du Broder?"

"Vi rejse med. Vore Niger har Net.

"Lad Bisse kun mumle lidt i'de om det!

"Hvad rage os gamle pedantiske Moder.

"Med rundelig Haand os Skjæbnen huld

"Har skjænket det almægtige Guld.

"Ad Verdens Daddel vi kunne smile,

"Og frie vor Glædesbane ile.

"Ja!" raabte Ludvig, "for Lænker frie

"Vi leve, hvad saa den Pedant end siger,

"Der hader Druer og smukke Niger.

"Paa Søndag til Fovkrandske Kilde vi

"Henile med vore elskværdige Skjønne.

"Om Dagen forlyste vi os i det Grønne,

"Og Alstenen for os langt sødere end

"I Bellefonte skal glide hen."

"Og" sagde Hanne med venlige Blikke,
 "I det hun ham kysset", "jeg veed, du ikke
 "Os nægter den søde Moderfryd
 "Med os vore fire Kars Glutter at tage.
 "Her ville de sørge, naar fra dem vi drage;
 "Men O! naar ved Sangens og Strængenes Lyd
 "Langs Teltens Række med os de fremtræde,
 "Hvor ville de da ej henhviroles i Glæde!"

"Ej! det forstaaer sig!" var Ludvigs Svar.
 "Den Lyft dem at nægte Synd jo var,
 "Og gjerne jeg gjør, hvad min Hanne siger:
 "Den ungerske Dands af de vakke Smaapiger
 "Og Gluttens Gang paa Linien de
 "Med inderlig Glæde ville see,
 "Og Smilet i deres muntre Øje
 "Vil os hver Fryd, vi nyde, forhøje."

Nu satte de sig om runde Bord,
 Hvor saa, men udsøgte Netter dem vinked',
 Og Vin i chrystalne Glasse blinked'.
 De verledede idel Glædes Ord
 Om alt det Skjønne, de vilde beskue.
 Alt Maanen stod højt paa saphirblaa Bue,
 Alt Stjernerne funkede klart om den,
 Før de til Hvile vandrede hen.

A n d e n S a n g.

Alt straalte den glade Søndag frem.
 Alt standsed' for Hannes og Trines Hjem
 Den rullende Vogn. Ved Elskernes Side
 De, liig den Kæfrie Morgen blide,
 Alt sad de froe, og paa deres Skjød
 I venlige Favn deres Sluttes hvilte.
 O, denne Byrde var dem saa sød.
 Med Modervekyst de dem tilsmilte.

Langs Skønne Strandvej de rullede frem.
 I tryllende Verel rundt om dem
 Natur og Kunst sine Ynder udbredte.
 Snart Djet den raske Søsler oplede,
 Som hist ved Randen af søvblaa Hav
 Til fjerne Kyst over Bølgerne ilte;
 Og snart det paa glimrende Lyststed hvilte,
 Som frugttræbefransede Hauge omgav.

De

De ikke forbi Constantia droge.
 En styrkende Frokost der de toge
 I Kyggefuld Lovsal, hvor Lærkers Sang
 Omtante dem fra den lysgrønne Gang,
 Og Vællugt fra spraglede Blomsterbede
 Til dem opsteeg. Saa froe og blid
 Forsvandt under Kysse og Spøg deres Tid.
 To Timer liig to Minuter henglede,

Nu flai de skummende Heste igjen
 Med dem til Jagersborgs Kilde hen.
 Gjennem Paradiser de foere,
 Hvor skjønt udstrakte ei Havet sig,
 En viid, saphirblaa Slette liig!
 Hvor suste til Lyden af Fuglenes Chore
 De grønne Skove! Og see, mellem dem
 Guldblomstrende Marker blinkede frem!

Blandt

Blandt flyggende Ege Bognen standsed'.
 Vort lille Selskab, om Hjertet saa let,
 Betraadde den jubelfulde Plet,
 Som Teltene's sneehvide Dækker omkrandsed'.
 "O!" sagde Carl, "O, denne Kreds
 "Gudslutter alt, hvad Sandserne fryder.
 "Her Ynglingen glad sin Vaardag nyder.
 "Her sølvlokket Olding smiler tilfreds."

"Kun den, som alt for viis tør sig drømme
 "Til med os Forlystelsens Væger at tømme,
 "Og stolt i hver spøgende Glæde veed
 "At finde letfindig Daarlighed,
 "Kun han mellem Roser Torne sanker,
 "Til Straf for sin indbildte Viisdom, her,
 "Og mens af Fryd hvert Hjerte banker,
 "Med Verden og sig utilfreds han er."

"Nye

"Nye, verkende Glæder hver Plet tilbyder,
 "Hæld den, som aabner for dem sit Bryst!
 "Han her udkaare sig kan den Lyst,
 "Som meest hans Smag og hans Hjerte fryder
 "Hvis helst Naturens Skønhed han seer,
 "Fra Himmels Blaa den huldt til ham leer,
 "Og smiler til ham fra de grønne Buer,
 "Som blideligt Skjærme mod Solens Luer."

"Naturens Nædsler og her dens Ven
 "Kan see i Rovdyr fra Ildzonens Lande
 "Og kolde Nords isdækkede Strande.
 "O! did trylles undrende Sjæl da hen,
 "Og vandrer snart mellem Klippernes Graner
 "Paa hylende Bjørnes blodstænkte Baner,
 "Og snart i Cederhvalvingens Lye,
 "Hvor Hyrder de brølende Løver flye."

"Bed andre Optrin Andre sig fryde.

"At see, hvorledes ved Døelse vi

"Kan tvinge den smidige Krop at adlyde

"Vor faste Villies Energte,

"Er dennes Bøllyst. Ham hine glæde,

"Der svinge sig med Behændighed

"Paa flyvende Hest og med sikre Fjed

"I kunstig Dands paa Linien træde.

"Det Hine derimod fryder meer

"Vor Mand i dens Granskings Flugt at kjende.

"De sig til den snilde Cetti henvende.

"Her Glassets hurtige Spinden man seer,

"Og i Electricens Lynildsluer

"Et Glimt af hiin mægtige Ild man skuer,

"Der slynger Rødsler og pludselig Død

"Fra tordnende Skyers flammende Skjød.

"Og

"Og den, som de skjonne Kunster vnder,
 "Med Lyst hiin Række af Billeder seer.
 "Hist quindelig Blidhed imøde ham leer.
 "Hver Mine Uskyld og Omhed forkynder.
 "Naturens Fortryllelser skuer han her
 "I Skovkrandste Bjergrad, hvor Kilder fremvælde,
 "Dens Rædsler i nøgne, uafhængende Skælde,
 "Hvor Nordyr boe, han betragter der.

"Med udannet Smag sig andre fornøje
 "Ved Smaating. O! Ei det ledende Dje
 "Skal savne, hvad dem at more formaaer.
 "Selv BARNET smilende her fremtræber.
 "Ved Abens pudseerlige Spring det sig glæder
 "Og Traadduffens Dands og den Hest, der forstaaer
 "Saa Skjalmsk med nikkende Hoved at sige,
 "Hvor Elskeren sidder hos elskende Pige.

"Hør

"Hør rundt om os Strengenes liflige Lyd
 "Jubbyder til blid, venkabelig Fryd.
 "Til Glædens vide Tempel henile
 "Enhver paa sin særegne Blomstervei!
 "Med Haan til de mindre Dannede ei
 "Den mere Dannede stolt nedsmile,
 "Og Hine ei dennes Lyst belee,
 "Fordi de dens Aarsag ei kunne see!

"Saa mange Glædeskilder frembyde
 "Naturen, vor Sands og vor Phantaste,
 "At alle, alle frøe skulle nyde
 "Og ingen vansmægtende gaae forbi.
 "En Daare opholder sig over de Glæder,
 "Som passe ei med hans Aar eller Smag.
 "Den Bise nyder hver Livets Dag,
 "Og andre han samme Frihed tilstæder."

Saa talende Carl vandred' med dem
 Imellem de sneehvide Tæsto frem,
 Der sig under skyggende Ege haved,
 Hvis Kroner glimred i Solens Skin,
 Hvis grønne Blade raslende haved
 For den mildtaandende Vestenvind,
 Hvis Lovsale, quiddrende Fugles Troner,
 Gjenløde af Glædens listige Toner.

Du gjetter let, at de alt besaae,
 Og glade de vare, fordi de vilde;
 Thi evig den Sandhed fast vil staae:
 "I os vi har vore Glæders Kilde."
 Naar for hovmodig Dadelyst frie
 I hver os mødende Gjenstand vi
 Opsege dens skjønne, forlystende Side,
 Saa frøe vore Dage skulle henglide.

Bag Irvbekrandsede Træers Hegn
 Med blidere Straaler alt Solen smilte.
 I Lye af Grenenes Tag de hvilte
 Og oversaae paradisiske Egn.
 "See!" raabte Hanne, "O see hiin Brimmel!
 "Hver Mine vidner om Hjertets Fryd.
 "Hvert Aandedræt er Jubelens Lyd,
 "Hvert Dje klart, som den Skyefrie Himmel.

"Det Maal, hvortil alle stunde, er Lyst.
 "Det alle foreener. Saa broderligt vandre
 "Her Bønder og Grever mellem hverandre.
 "See Ridderen ei, fordi paa hans Bryst
 "Den gyldne Stjerne blinker, foragter
 "Den vadmelsklædte Arbeidsmand,
 "Der Livet fik til Glæde, som han,
 "Og fælleds Maal med ham eftertragter.

- "O, maatte for Glædens Philosophie
 "Dog Hovmodens svimlende Drømme bortvige!
 "Saa tit i vort Eden græd da ei vi
 "Bed Rygtet om menneskeslagtende Krige,
 "Den frugtbare Dal til en øde Grav,
 "Til vilde Ruiner dens rige Byer
 "Forvandsledes ei, og paa blodfarvet Hav
 "Ei Døden syntte fra tordnende Skyer.

- "Nei, festlige Hymner og Strengeseeg
 "Forkyndte det fulde Hjertes Glæder.
 "Fra hølgende Agre Jubel opsteeg
 "Og Jubel opsteeg fra de glimrende Stæder.
 "I grønnende Skove Jagthornet klang
 "Til Fuglenes Qviddren og Grenenes Susen,
 "Og højt lød de raske Svømænds Sang
 "Paa sølvblaae Hav til Bovernes Brusen."

Hun taug, og atter de vandrede om,
 Alt høre de Smaachore, som, i Lunden
 Fordeelte, oplivede Aftenstunden.
 Til et vidtskyggende Træ de kom.
 En blæste Fløiten i Lye af dens Kroner;
 En Harpespiller, der hos ham sad,
 De bævende Strenge slog, og glad
 Han sang til de søde, smeltende Toner:

"Hver har sin Lyst, og jeg har min.
 "Jeg helst hos favre Diger dvæler.
 "Mig Smilet fra den hulde Kind,
 "Mig Djets Ild til Skjald besjæler.
 "Da toner jublende min Sang
 "Om Kjerlighed og Venstabs Dyder,
 "Og smeltende min Harpes Klang,
 "Lig Qvindens blide Stemme, lyder.

"Et

- "Et findrigt Folk det græske var.
 "Man Sandhed i dets Myther finder.
 "Med Nette det omgivet har
 "Apol med hulde Sanggudinder.
 "Ved dem kun blev han Digtergud.
 "Hvad var han, hvis de fra ham ilte?
 "Hans Krones Straaler stuktet ud.
 "I Haanden taus hans Lyra hvilte.

- "Hvo bliver ei til Digter her?
 "Hvorhen det glade Dje fluer,
 "Det seer et Chor af Gratier
 "Fremsvæve under hine Duer,
 "Hvis Hvalving er ei mindre skjon,
 "End hine yndefulde Gange,
 "Hvor Skaldes Gud, Latones Søn,
 "Sin Lyra slog til Musers Gange.

"Her

"Her Danmark sit Parnassus fik.

"Her vandre Danmarks Huldgudinder

"Med Benskabs Smil i lyse Blik

"Og paa de favre Rosenkinder.

"Ei straalet Foraarsmorgnen mild,

"Som disse Kinders Morgenrøde,

"Og O! med meer end Soles Gld

"De Blække Barmen gjennemgløde.

"Ifald jeg Lundens Herre var,

"Et attisk Tempel hist jeg reiste.

"En jonisk Støtterad det bar.

"Bidtglmrende dets Finding kneiste.

"I yndig Halvkreds, Maanens liig,

"Naar klart dens Skjonne Sølvhorn tindre,

"At høje Troner hæved sig

"Af Elfenbeen i Templets Indre.

"Ni favre Diger sadde der,
 "De skønneste blandt Danmarks Skjønne,
 "For holdt hver Skjald, hver Kunstner, hver
 "Bed dyrket Snille stor at lønne.
 "De skulde under Harpers Klang
 "Og Cymblers Lyd og Fløiters Toner
 "Og jubelfulde Chores Sang
 "Omflætte dem med Egekroner."

"Hver Yngling beilede til den Æn,
 "At franses af en Huldgudinde.
 "Hver Moder sagde til sin Son:
 "Du Dig en Hæderkrone vinde!
 "Endog udannet Almuemand
 "At hædre Vid og Kundskab lærte,
 "For alle skønne Kunster han
 "Med Glæde aabnede sit Hjerte."

"Hver Følelse ved luttret Smag
 "Blev reen og adel, klar Forstanden.
 "Omstraalte af Oplysnings Dag,
 "Omfavned' Læg og Lærd hinanden.
 "Og hid de vilde Haand i Haand
 "Til Viisdoms Jubelfester træde.
 "Fast Broderkjerlighedens Baand
 "Blev knyttet under fælles Glæde."

"Olympens Fest vor Høitid veeg,
 "Og Altislunden, paa Trophæer
 "Og Templer riig, ei skjønt opsteeg,
 "Som denne Kreds af Egetræer.
 "Kun dyrket Snille Mindestegn
 "Man under disse Grene reiste,
 "I disse Eges blide Hegn
 "Kun Smags og Viisdoms Templer kneiste."

Han taug, og nu Hanne gif til ham hen
 Og sagde: "Hav Tak for din Sang. Jeg lider
 "Din muntre Vise. Hvo digtede den?"
 "Jeg selv," var hans Svar. "Saa let henglider
 "For mig under Sang og Spil hver Dag.
 "Den bedste blandt alle Kunster jeg lærte.
 "Den skaffer mig Yndest, den fryder mit Hjerte.
 "Tit lyder min Harpe ved Glædens Lag."

"O!" raabte Hanne. "Et lykkelig Møde!"
 "Vi ville just Aftenen spøge hen
 "I yndige Velselvæ. Du den
 "For os ved din Sang og din Harpe forsøde!
 "Og denne, som Fløiten saa mesterlig
 "At spille forstaaer, du tage med dig!
 "Hvor vil vort Maaltid en Glædesfest blive,
 "Naar I ved Sang og Musik det oplive!"

"For Eder," var Sangerens Svar, "jeg staaer
 "Min Harpe med Lyst og min Vise qvæder.
 "Og denne meer end sin Fløite forstaaer.
 "Han Mennekers Stemme, Miner og Sæder
 "Kan efterligne. Han snaksom Barbeer,
 "Sophistisk Ordgyder, frisk Officeer
 "Og vranten Papa saa godt kan agere,
 "At Skuespiller han kunde være."

Om Prisen man snart blev eenig med dem.
 Nu gjenneim den herlige Skovegn frem
 Til Bellevue vort Selskab iiste.
 Soeifraalerne funkled' med blidelig Glands
 Paa Egetoppenes glimrende Krands,
 Mildt Grenene susse og venligt smilte
 Det søvblaa Hav dem invøde, liig
 Den Himmel, der over det hvælvede sig.

T r e d i e S a n g.

Der nu om alt disputeres her;
 Ja, Sommes Wiisdom saa dyb endog er,
 At de med en Alviders strenge Mine
 Med denne sælsomme Paaastand fremtrine:
 "Erfaring ei lærer os, Verden er til. *)"
 Dog troer jeg, at fem blandt Jordens Glæder
 Mig ingen Rangen afviste vil,
 Hvor kunstigt han snoer Syllogismens Rjæder.

*) Mennesker, der kalde sig Philosopher, spille i vore Dage Liden med at disputere om Verdens Tilværelse. De paa-
 staae, at den Bevidsthed om dens Tilvæ-
 relse, som vi faae ved vore Sandser, ei
 kan overbevise os om, at den er til. Læ-
 seren tænker uden Tvivl, og jeg ligesaa,
 at man gjorde bedre i at hente Wiisdom
 i Naturens og Erfaringens Skole, end i
 at betvivle Verdens Tilværelse og Erfar-
 ringens Gyldighed til at bevise den.

Den første er Elskovs henrykkende Ild,
 Den anden Venkabs søde Lue,
 Den tredie denne, Naturen at stue,
 Naar søgt i høitidelig Glæds og dog mild
 Den smiler til os fra Paradiser,
 Den fjerde oplivende Sang og Musik,
 Den femte hiin frydende Nectardrik,
 Hvis Priis alt lød i Anakreons Viser.

I Vellekue vort Selskab nød
 Dem alle fem i den lyse Stue,
 Hvorfra det Havets blinkende Skjød
 Og Himlens majestætiske Bue
 Betragtede froe, mens om veldækket Bord
 Det sad og forsødet' ved Kjerligheds Ord
 Hver Lyst, som til dobbelt Fryd dem bestalte,
 Fordi de den huldt med hverandre deelte.

Til Floitens Toner og Strengenes Klang
 Bor Harpespiller for dem istemte
 En Trøjels og Vibes og Baggens Sang,
 Og Nabbers Viser han ikke glemte.
 Naar glemmes de, hvor med skingrende Lyd
 De fyldte Glaske sammenstøde?
 Saa mange ham Muserne synge høde,
 Og alle vække til blidelig Fryd.

Sang Sagen, Floitespilleren eene
 En lille comisk, morende Scene
 Af Stadens nyeste Optrin gav.
 Hvor verlede Stemme, Miner, Lader
 Og Djekast med Hurtighed af!
 Som Jøde, Tydsker, Pedant eller Sprader,
 Hver Rolle han spillede mesterlig,
 Og var i hver paa Sarkasmer riig.

Han

Han kunde især de Pygmæer agere,
 Som vilde paa kantist philosophere,
 Men gjøre saa sære Tankehoy,
 At snart man et øjner den Viisdoms Top,
 Hvorfra de nedsende Imperativer,
 Og snart man saa dybt dem neddale seer,
 At tappert de fægte med cynist Iver
 Paa viffe Matroners Stridsmaneer.

Nu Dagens Straaler forsvundne vare.
 De gyldne Stjerner mildfunklende Skare
 Paa Himlen om Maanen blinkede frem.
 Man reiste sig og han sagde til dem:
 "Ifald mine Herrer og Damer vilde
 "Tilsammen et lille Stykke vi spille,
 "Der saa pudseerlig en Opløsning har,
 "At Bifaldslatter min Løn altid var.

"Eh! ofte i muntre Vennekredse
 "Man har det spilt og det morede fædse.
 "Hver klog Uenslap jo raader til
 "Bed Latter Mellemgulvet at ryfse
 "Paa Maden. Hvis de da tillade, jeg vil
 "Med min Comedie dem forlyfse.
 "De Kjerlighedsrollerne faae, og let
 "De kunne dem spille, hvis jeg seer ret."

"O! Herligt!" raabte Hanne og Trine,
 "Os Elskerindens Rolle kun giv.
 "Med Armen omkring sin Elskedes Liv
 "Man smiler til ham med blidelig Mine,
 "Og højer til hans fine Læber hen.
 "Den Rolle er let og sød er den."
 Saa talende, Carl og Ludvig henrykte
 Til deres bævende Hjerter de trykte.

Han svarte: "Min Rolle er ei saa let.
 "De kun, hvad de ere, skal forestille;
 "Men jeg velærværdige Præst skal spille."
 Nu hentede han et Skrin, og af det
 Fremtog han den lange sorte Kjole,
 Hiin Amulet imod Kjødets Magt,
 Hvis ellers paa det, man et Sted os har sagt
 Om Dragten's Nytte, vi kunne stole.

De yndige Glutter med venligt Blik
 Vor Fløitespiller tilhaande gif
 For ham i Præsteornat at smykke.
 Imidlertid han talede saa:
 "Det sælsomme Bryllup hedder mit
 Stykke.

"De veed, at alle Piger ei faae
 "Den blide Skjæbne, jeg seer, de nyde,
 "I Noe hos sin Elskte at kunne, sig fryde.

"Snart

"Snart Faderen er sin Datters Tyran,
 "Fordi hans Lyst er Rang eller Grunker,
 "Han snart vil hende en Laps af Junker,
 "Snart rykter Gnier paatvinge til Mand.
 "Snart kommer en gammel Jomfrue af Kloster,
 "Som gjerne hende gad spørre i Kloster,
 "Fordi det blev hendes Knivskheds Straf,
 "At selv hun maa vandre som Møe i sin Grav."

"Dog, hvo kan alle de Pudser erindre,
 "Som Skjæbnen Forelskede spillet har.
 "Engang der vare to elskende Par,
 "Hvis Hæld uretfærdig Evang vilde hindre.
 "Men altid den snilde Kjerlighed
 "At finde Raad mod Forsølgelsen veed.
 "De flygted', for hemmelig sig at foreene.
 "Dit Stykke begynder med Brylluppets Scene."

"Til

“Til livlig Contrast med de Optrin, som her

“Dem siden skal more, alvorlig den er.

“De Brudene spille. Brudgommene ere

“De To, De elske. Jeg Præst skal agere.

“I Orden de nu opstille Dem.

Han taug, og Hanne og Trine, blide

Som Gratier, for ham sig stillede frem

Med deres Carls og Ludvigs Side.

Du indseer let, at jeg gaaer forbi

Den hele Vielses Ceremonie.

I dens Høitidelighed den at male

Med spøgende Memne ei passer sig.

Jeg heller dens yndige Skildring dig

I Vos's Lovise vil anbefale.

Vor Niber saa Kjønt har den oversat.

Å! alt han slumrer i Gravens Nat.

Jeg

Jeg dig i al Korthed da vil berette,
 Hvad du allerede vil kunne gjette,
 At Carl og Ludvig med smilende Blik
 Det evigt bindende Ja fremsagde,
 Og Ja af Hanne og Trine fik,
 Som froe deres Haand i Elskernes lagde.
 Men Manden i Præstekjole derpaa
 Til Carl og Ludvig talede saa:

"Den, som med blinkende Dolk sig fremsniger
 "I Mattens Mulm paa øde Stie,
 "Og grusom med Rovdyrets Maserie
 "I Blod sin Harm at kjøle higer,
 "O, han er ei lumsk, ei umenneskelig,
 "Som den, der til Pigen nærmer sig
 "Med Kjerligheds Ord paa falske Læbe,
 "For hendes Ukyld og Noe at dræbe."

"Hans

"Hans Tale er sød, hans Øje huldt;
 "Men ak! af Sviig er hans Hjerter fuldt.
 "Mens Blikket kjerligt paa hende hviler,
 "Han grunder kun paa den sorte Daad,
 "At mærke ved Angers og Mishaabs Graad
 "Det Øje, der kjælent ham tilsmiler.
 "Til Lon for den reenste Kjerlighed
 "Han myrder grumt hendes Hjertes Fred."

"Ak! Carl og Ludvig! Mod Hanne og Trine,
 "Hvis Liv er Eder henoffret kun,
 "J handlede saa. O, mindes den Stund,
 "Da J med en Engels venlige Mine
 "Tilsvore dem Egteskabs evige Pagt.
 "Det hellige Løfte J fuldbyrded' ikke,
 "Men lurede fjendst paa de Djeblikke,
 "Da Hjertet i Kjerligheds Favntag var svagt."

"Ak!

"Å! Åf vore Dages letfæindige Sæder.
 "Bortrevne, Jordens sødeste Blæder
 "I Blindhed fra Eder I stødte bort.
 "Den Ruus, hvormed Furien Vellyst bedøver
 "Sin sværmende Slave, kun varer kort.
 "Men grusom hun Hjertets Fred ham berøver
 "Og Kraft til skinnende Borgerdaad.
 "Engang han vaagner med Angerens Graad."

"Men Fred med sit Hjerte og Kraft til Dyder,
 "Der glæde ved Mindet om stiftet Gavn,
 "Og hædre blandt Jordens Edle hans Navn,
 "Har den, hvis reene Sjæl sig kun fryder
 "Bed troefaste Mages Favnetag.
 "Sin Himmel han i sin Bolig finder,
 "Lig Baarens skjønne signende Dag,
 "Hans Liv i den huuslige Kreds forsvinder."

"Hver

"Hver god og ophøjet Følelse der
 "Til Heroismens Stovværk opflammer.
 "Himn Pligt, uden hvilken Selskabet er
 "Et Rov for Evedrægt og Vold og Jammer,
 "Opoffrelsens Pligt har himmelsk Fryd
 "For Hjerter, som omte for hinanden brænde.
 "O, eenne oprigtigt elskende kjende
 "Din Almægt og reene Belyst, O Dyd."

"Omtrylle ved hvileløs Daad til et Eden
 "Sin Vægtfælles og Alfoms Hjem,
 "Bed Venneblidhed forsøde dem Glæden,
 "Med Kraft afvende hver Qual fra dem,
 "Berede dem Hælb i de fjerne Dage,
 "Og glædes ved Efterslægtens Vel,
 "See, det er den Fryd, som Elskende smage;
 "Den fylder vort Hjerter, den adler vor Sjæl."

"Og denne Fryd nu vinker ad Eder;
 "Thi nu Eders Løfte fuldbyrdet er.
 "Den Mand, som J see for Eder her,
 "Forkynder hiin Kjerligheds Lære, som leder
 "Alene til sand og klippefast Fryd.
 "Mig hildet Ufkyldigheds Taarer rørte.
 "O, takker mig, at jeg Eder førte
 "Ved Snildhed tilbage til Pligt og Dyd."

"Hvi træde J dog tilbage med Harme?
 "J Eders Brude kjerligt omarme!
 "Den Pænke, jeg bandt, uopløselig er.
 "See Kongebrev jeg fremlægger her.
 "Og denne er Hannes og Trines Broder.
 "Nys kommet tilbage fra fjerne Land,
 "Han saae med Qual i Graven sin Moder,
 "Og sine Søstre ved Afgrundens Rand."

"De hulde! Ei havde de villet bedrøve
 "Bed Tidenden om deres Fald hans Sjæl,
 "At Rummer ei skulde ham Kraften berøve,
 "Til knubrede Bane at vandre med Hæld.
 "Han kom til dem med Fortvivlelsens Smerte,
 "Da straalte til ham et Glimt af Fryd.
 "Beundrende fandt han hos dem et Hjerte,
 "Som reent endnu glødte for Uskyld og Dyd."

"Mens Raphaels Kunst i fremmede Egne
 "Han dyrkede, Venstabs Dag vi indgik.
 "Naar Torne syntes hans Bei at omhegne,
 "Og trindt om den mærkede sig for hans Blik,
 "Mit Venneraad Lys i Mulmet ham tændte.
 "Og nu om Hjelp han iilte til mig.
 "Et Redningsmiddel kun viste sig.
 "O, kunne I harmes, at vi det anvendte?"

"Selv

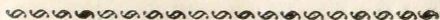
"Selv Eders Hælb vi jo grundfastet har,
 "Den eene til Dødstimen lykkelig var,
 "Som valgte Dydens Vei at betræde.
 "Naar Iffen krandses af Sølvhaar,
 "Den Edle er free, som i blomstrende Vaar.
 "Selv Skjæbnens Lyn ei knuser hans Glæde.
 "Mod Himmelen stunder hans Jdræt her,
 "Og Jorden ham Himmelsens Forgaard er."

Bor Carl og Ludvig hørte med Brede,
 At bundne de vare i Egtteskabs Rjæde.
 Men Smilet fra Pigernes venlige Kind
 Opklarede lidt efter lidt deres Sind.
 Hvert Blik, som deres med Duhed mødte,
 Af Kierligheds reeneeste Flammer glødte.
 I Modrenes Favntag hang deres Smaa,
 Som til dem med bedende Djekast saae.

Tillige de Piger i deres Hjerte
 En Talsmand havde, hvis mægtige Røst
 Snart vækker Angerens voldsomme Smerte,
 Og snart er riig paa livsalig Trost.
 Gjenfaldende Præstens advarende Tale,
 Dens Stemme dem vakte af Bøllystens Dvale.
 De følte dens Skjændsel og ahned', O Dyd,
 Din rene, høje, evige Fryd.

For deres Letfindigheds Brøde de grued'.
 Med Alvor paa Fremtidens Dage de flued'.
 Til Omhed blev deres brusende Harm.
 De sank til Hannes og Trines Barm.
 Her tie du, Harpe! Den Tone, du lærte,
 Var Savnets veemodige Klagelyd.
 Folk Kjerligheds vilde, brændende Smerte,
 Men vov ei at male dens himmelske Fryd.

O. Horrebom.

N a t u r e n.

Naar, hylt i Vaarens Blomstersmykker,
 Naturen smilende henrykker,

Hvor er den skøn og lærerig!

Den Glæds, som tryller blidt mit Dje

I spraglet Dal paa grønne Høie,

Med Wiisdom og bestraaler mig.

Her Rosen dufter, snart den segner,

I Morgen alt dens Purpur blegner,

Og hvasse Torne den kun har.

Saa blomstrev Daarens korte Glæde.

Den visner. See ham, see ham græde,

Thi Angers Torne dem han bar.

Søblomster hist lig Sneen blinke.

De falme, modne Frugter vinke.

Saa er din Fryd, o rene Sjæl,

Som attraaer Dydens Lyst og Hæder.

Selv Mindet om din Fryd dig glæder;

Ehi o! dens Frugt var Brødres Hæld.

See, tætte groe de Yndigheder,

Som Vaaren rundt om mig udbreder.

Hvor hviler Diet ei med Fryd?

Og hør! sig tusend' Stemmer blande

Med Tord'nen af crystalne Bænde,

Og mildt bevægte Blades Lyd.

Mig tryller muntre Biers Surren,

Og fredelige Duers Kurren,

Og kælne Nattergales Røst.

Da føler jeg hvor Flid opliver,

Hvor Ufrylds Himmel sødt henriver,

Hvor Elskov aander Fryd og Trøst.

Men hør de jubelfulde Toner

Af Luftens glade Millioner

Fra græsrig Mark og løvfuld Skov!

Min Siæl paa Sangens Hvirvler svæver,

Dens Suk, i det den henrykt bærer,

Er Almagts, Wiisdoms, Godheds Lov.

Naar Dagens Chor mig ei fortryller,

Selv taase Nat, som mig indhyller,

Mig kjerlig undervise maae.

Jeg seer forundret, stum, henrevet,

Hiin trøsterige Lærdom skrevet

Med Stjernekrift i Himlens Blaae;

Den Aand, som Verdenss Baner fluer

Og i utalte Soles Luer

Sin Skabers Gienfæin funkle seer,

Den Aand i Gravens Mulm ei hviler,

Men løst af Støvet's Baand den iler

Did, hvor ei Døden naaer den meer.

Saa dine Smile Kundskab sprede,
 Natur! O venlig du mig lede

Til luttret Viisdom, ægte Dyd.

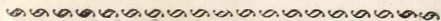
Lad mig, som du, uskyldig være,

Og blomstre til min Skabers Ære,

Og mine Brødres Hæld og Fryd.

D. Hørrøbow.

A m o r s G a v e.

Hlin Gud, saa fuld af skjelske Streger,
 Som Lykken flygtig, blind som den,
 Hvis Haand med Jovis Scepter leger
 Og fængsler selve Tordneren,
 Hvis spæde Skuldre Verden bære,
 Hvis Myrthekrands er mere skjon
 End Fredens Palme, Fyrsters Vre,
 Og Laurbærkronen, Heltes Løn;

Den hulde Amor mig besøgte,
 Da Buggen end min Verden var.
 Omkring ham Gratierne spogte;
 Guldkrandset PurpurEje ham bar.
 Melodisk Nattergal ham lærte
 Den Nøst, Pallantias de V'ik,
 Hvormed han sagde: "Du et Hjerte
 For kjælen Elskov dannet fik."

"Jeg

"Jeg derfor ynder dig, du Spæde!
 Gid uden Sorg og lykkelig
 Du Blomsterveje kun betræde,
 Ak! Dnsker blot du faaer af mig.
 Jeg kan ei skjenke dig en Gave,
 Hvor gierne jeg, en Gud! dog vil.
 De stemme Piger stjaalet have
 Min Riigdom, Fakkell, Bue, Piil."

Dog end jeg disse Vinger eier.
 Ved dem jeg, mere frie og stor
 End Zeus, undgik de Skjønnes Seier,
 Som Flugten eene redder for.
 See dem jeg binder til dit Hjerte.
 Det skal lykfsaligt, glad og frit
 Ei føle Kierlighedens Smerte;
 Dens halve Himmel nyde tit.

Thi skal du hulde Piger møde,
 Og see de gyldne Loffers Krands,
 De blide Rinders Morgenrøde,
 Det lyse Dies Stierneglands,
 Den Løbe fuld af Nectarkysse,
 Den Lilicarm, det hvalte Bryst,
 Saa bløde skabte for at dyffe
 Lyksalig Elsker hen i Lyst;

"Da skal dit Hjerte ømt dem hylde,
 Og føle Jorden dobbelt skøn.
 Elyst Fryd din Varm skal fylde,
 Du lykkelige Stovets Søn.
 Men naar de atter fra dig vige,
 Da er dit Hjerte frit igien.
 Ei Langsels tunge Suk skal stige.
 Du frøe skal spøge Tiden hen."

"Men

"Men om engang en kjerlig Pige
 Med hulde Blik, med kjaerne Smil,
 Med omme Kys til dig skal sige:
 Kom, jeg dit Hjerte binde vil;
 Om Elskovs lette Blomsterkranke
 Hun dig behændig slynger i,
 En navnløs Glæde hun dig skænker,
 Men aldrig meer du bliver frie."

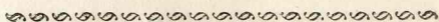
"Du skal dit Hjertes Herskerinde
 Fortryllet, hvor du vandrer, see.
 Du hendes Billede skal finde
 I Foraarsrosen, Vintrens Sne.
 Naar Piger, Huldgudinder lige,
 I Skønheds Glæde omstråle dig,
 Du tænke skal: men du, min Pige!
 Er meer en Huldgudinde liig."

"Da

"Da skal du jublende velsigne
 Det Dieblig, da du blev fød.
 Dit Liv i hendes Arm skal ligne
 Selv Guders Liv, en Søn din Død."
 Saa talte han, og til mit Hjerte
 Han sine lette Binger bandt.
 Jeg frie for Kierlighedens Smerte
 Dens halve Himmel ofte fandt.

Den halve Fun, og hvilken Glæde!
 O! ganske den fortrylle mig!
 Kom, Daphne! Syng din Blomsterkiæde
 Omkring et Hjerte, Skabt for dig.
 Det evig, evig dit skal være.
 Min Lykke hviler i din Haand;
 Thi hvad er sødt, som det, at bære
 En yndig Piges Rosenbaand.

D. Horrebow.

Til Chloë.

Du hader Amors milde Bud,
 Forsmaaer hans søde Glæder;
 Men du er Pige, han er Gud.
 Du bærer snart hans Kjæder.
 Du siger: han er fuld af Svig.
 Af Elskov mangen Pige
 Henviſner, afbrudt Rose liig.
 Jeg vil ham klog undvige.

O! flyer du end med Zephyrskridt,
 Den Gud dig let op søger,
 Som mellem Vestenvinde tidt
 Med dine Lokker spøger;
 Og flyer du end med Lynets Jil,
 Den Gud dig let kan fælde,
 Som væbnet har sin viffe Piiil
 Med meer end Lynets Vælde.

Du

Du svarer: om han end mig naaer,
 Jeg skal hans Magt undvige.

Hvad Mod og Viisdom ei formaaer,
 Udvirker tidt en Pige;

Thi Eone til at røre fik

Mit Risn af venlig Skiabne.

Min hulde Kind, mit Beemodsblik,

Min Graad skal ham afvæbne.

O viid! o viid! din hulde Kind,

Dit Beemodsblik, din Taare

Ei rører ham; thi han er blind.

Han froe dit Bryst skal saare.

Du siger: med sit Demantskjold

Mig Barsomhed omgiærder.

Min Varm er mod hans Lue kold,

Den mod hans Piiil sig hårder.

Din

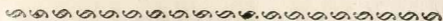
Din Barm vel blender, Sneen liig,
 Det sødt henrykte Dje,
 Og som af Marmor hvælve sig
 Dens hvide Tvillinghøie;
 Men om den Sneens Kulde bar,
 Den smelter for hans Flamme,
 Og om den haard som Marmor var,
 Den saares, naar han rammer.

Ei nytter Modstand, Flugt og Bøn.
 Hvad har du vel tilbage?
 Vær flog og hylt Diones Søn.
 Hans Nag jo alle drage.
 I Amors Rosenkræder lagt,
 Du froe til Løn skal nyde
 En Deel af Gudens søde Magt
 Og over Hjertes byde.

D. Horrebow.

Sang

Sang for Elskende.

Naar heldig Kriger skjuler Jorden
 Med Dyrger Liig og Strømme Blod,
 Saa Helte jitre for hans Torden
 Og Vise stubse ved hans Mod,
 Lad Andre da mod Vældens Kjæder
 Med Glæde strække Armen ud,
 Og kappes om at naae den Hæder
 At nærme sig den Jordens Gud!

Min Stolthed hine Lenker ere,
 Hvori min Pige slynger mig.
 Vid jeg dem evig, evig bære!
 De gjøre mig saa lykkelig.
 O, Vældens Spiir kan sønderbrydes,
 Men ei Kariters Rosenbaand.
 Selv Verdens Overvinder frydes
 Ved Lenken fra en Piges Haand.

O Nigler, da J modtog Livet,
 Naturen har til Eder sagt:

”Jeg Mændene har Styrke givet,

”Men Eder gav jeg Yndets Magt.

”Ved Straalen fra det hulde Dje

”J smelte Feltens Marmorbarm.

”Ved Eders blide Røst J boje

”Til Kjerlighed den Vildes Harm.

”Til Kummerens blege Søn J smile,

”Strax tier Klagens Bemodshyd.

”Til Gladens muntre Ven J ile,

”Og nu hans Fryd ham først er Fryd.

”O, over hele Jorden byde

”J til dens Sønners Hæld og Trøst!

”J venligt lære dem at lyde

”Ei Vaabens Magt, men Godheds Røst!”

Naar en Dogmatikus fremtriner,
 Som sit Systema tør og stram,
 Med Gravitet i strenge Miner,
 Lad Andre skimle hen til ham,
 Og fra hans Lærestoel ei vige
 Før han har skraalt sig hæd og træt!
 Jeg iler til min elskte Pige,
 Og du maa tilstaae, jeg har Ret.

Thi siig mig, er Naturen ikke
 Den Bog, som Visdom lærer os?
 So forsk i den med skarpe Blikke,
 Om du vil naae en Tænkens Noes.
 Men en elskværdig edel Pige
 Foreener alt, hvad Yndigt er
 Udspredet i Naturens Rige;
 I hendes Favn da Visdom lær!

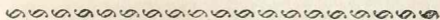
Og vil en Moralist nedstige
 I Kunstord's Øye, for, lig en Gud,
 Fra sit Olymp til mig at skrig:

"Ei Pligtens Lov er Glædens Bud.
 "Til Helvede den Blinde iler,
 "Som troer, at Fryd er Dydens Maal;"

Strax flyer jeg til min Slut; hun smiler,
 Og glemt er mørke Viislings Skraal.

Sig, hvo var den, som ikke lærte,
 At Glæde følger Dydens Fjed,
 Naar dybt han følte i sit Hjerte
 Din hulde Magt, o Kjerlighed?
 Er du ei alle Dyders Moder?
 Tilraaber du ei Støvers Søn:
 "I hver Medskabning see en Broder!
 "At elske har sin egen Løn."

D. Horrebom.

E l e g i e .

I svandt, I svandt, o lykkelige Dage
 Som fløi i munter, vinget Dands forbi
 Og hørte ei min vemodsfulde Klage,
 Ei saae den Graad, mit Dje svømmer i!
 I svandt, o Barndoms Nar, og af! I ile
 O Barndoms søde Glæder bort fra mig!
 Med Kummer seer jeg Morgenrøden smile,
 Og i min Taare Maanen speiler sig.

Naar Daphnis hviler ømt i Kloes Arme,
 Jeg sukker, skjøndt hans Fryd var stedse min;
 Og naar hun venligt kysser ham med Varme,
 En Taare zitter paa min blege Kind;
 Og naar han synker ned til hendes Hjerte
 Og hver hans Mine straaler Himlens Fred,
 Jeg flygter at begrave taus min Smerte
 I langsom, mørk, elendig Eensomhed.

Hvi flyder du, o Taare, som jeg græder,
 Og blege Kind! hvi er du visnet hen?
 Ak! mig tilsmile ikke Elskovs Glæder.
 Jeg dybt nedbøiet gaaer, liig Vandrerens,
 Der træet fremflaber sig i Solens Luer
 Paa nøgne Klipper, piint af Tørstens Brand.
 Dybt under sig et stille Væld han stuer,
 Men ak! af ingen Draabe lædskes han.

D. Horrebom.

Athe =

Athenes, Musernes og Cha-
riternes Forbund.

—
Første Deel.

A r i a.

Athene bød, og vilde Skarer

Forlod den mørke Skov;

Athene bød; og Frygt og Fare

Forsvandt ved Net og Lov.

Hæld os i Samfunds sikre Skød,

Hvor Medynk med en Broder græder,

Hvor Medfryd adler vore Glæder!

Hæld os i Dydens Skød!

Reet

R e c i t a t i v.

Athene bød:

Hver Orken blev en Have,

Hver Lund en Stad.

Og nøgne Vilde

blev Mennesker!

A r t i o s o.

Foreenet Kraft af Myriader

Omhegner hver Mand's Ejendom:

Den raske Flid nu fylder sine Lader,

Og Konsten skaber Jorden om.

R e c i t a t i v.

Athene saae sit Værk,

Og smilede.

O! kommer, sagde Hun,

I Mnemosynes viise Døttre,

Og

Og kroner mine tvende Gaver,
 Det Sande og det Gode,
 Med Skjønhed, Eders Pryd.
 Da drog de hulde Muser alle
 Til Fredens stille Tempel hen;
 Og deres Aand, som Baaren blid,
 Fremskabte Jordens fældne Blomst,
 Forskionnet Dyd.

C h o r.

Blide Muser! Eders Glæder
 Skienke Manden Ungdoms Kraft;
 I forædler vore Sæder,
 Amors Krands, og Druens Saft,
 I forskionner
 Hver en Fryd,
 Og belønner
 Sjelden Dyd.

A n :

A n d e n D e e l .

R o m a n c e .

Hvor Vindi Top forsvinder,
 Og ranke Laurbær groe,
 En hellig Kilde rinder
 I Skyggens stille Nøe.
 Ni favre Møer frede
 Om hellige Kristal;
 Og tierlig De det lede
 Hen over Jordens Dal.
 Man hører disse Bøer,
 Og hører Tryllelyd,
 Flux hver en Sorrig sover,
 Flux vaagner hver en Fryd.
 Og hvo med rene Læber,
 Saa sang den favre Møe,
 Til Bunds at drikke stræber,
 Skal aldrig, aldrig døe!

N e c i .

R e c i t a t i v.

Med hellig Strænghed byde
 De ni Gudinder alle,
 At ingen Dødelig,
 Hvis svage Hjerte fængsles
 Af Jordens mindre Cysler,
 Hvis Sind og Sands forsteenes
 Af Lasternes Medusa,
 Sig Kilden nærme tør,
 Dog snart de frygtede,
 At blye Væfedenhed
 Tillige maatte fremmes.
 Thi bad de venligen
 De trende Huldgudinder,
 Med dem at dele deres Kald:
 Og nu, nu række da
 De smilende Gudinder
 Hver Pillegrim,
 Der from og frygtsom nærmer sig,
 Det salige Kristal
 I gyldne Kar.

Aria.

A r i a .

Hæld den ædle, tifold Hæld,
 Hvem en Charis yndefuld
 I sit Vægers Guld
 Rækker det evige Væld!

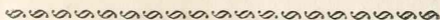
S l u t n i n g s C h o r .

Hæld og Hæder hele Jorden
 Naar Athene skaber Orden;
 Naar en Pierides Bud
 Udler Manden til en Gud;
 Og ved trende Huldgudinder
 Hele Livet Ynde vinder!
 Eders Forbund, o! Gudinder! Skal staae,
 Indtil Jord og Soel og Maane forgaae!

S a n d e r .

S a n g

S a n g
ved
Grev Christian Reventlows
F o r e e n i n g
med
Frøken Benedicte von Qvalen.
Den 24 Juni, 1800.

—————
(Scenen er Haven ved Christiansgade.)
En Olding rækker Brudgommen en Krands.

—————
Chor af Gamle.

Hæld Dig, vor Husbonds gieve Søn!

Alt ligner Du Din Fader.

Han fandt i Elskov Dydens Løn;

Og den Dig efterlader.

Saa glade vi Hans Høitid saae;

Og nu for, Dig vi glade staae.

Eil

Til Jordens Herre steg vor Bøn;
 Gud gav ham Hæld og Hæder.
 Nu bede vi for Dig, Hans Søn,
 Om Livets bedste Glæder.
 Som Han, Du fremme Brødres Vel;
 Og Himlen lønner Dig med Hæld!

Da skal Din Mages Kierlighed
 Dit ymme Hjerter fryde:
 Da lærer Du i huuslig Fred
 At gavne og at nyde.
 Med Hende Du blandt os skal boe
 I Paradisets stille Noe!

Chor

Chor af Unge.

(En pige vækker Bruden en Krands.)

Hæld Dig, Du vakre, fromme Brud!

Saa lystelig vi gåede.

Sin Lysets Engel sender Gud

Til Jordens fældne Glæde.

Som Lysets Engel, blid og from,

Fra fjerne Hjem Du til os kom.

Vel blomstrer Himlens Vaar saa huld

Paa Dine favre Kinder.

Dog meer end Ynde, Glands og Guld

Han ved Dit Hjerte vinder.

O! lever længe begge To

I Paradisets stille Roe!

Chor

Chor af Alle.

Hæld, ædle Par, til Dydens Pagt,
 Til Elskovs Blomsterkræde!
 I Hjertets Tro har Herren lagt
 En Evighed af Glæde.
 Hæld hver en Kvinde, hver en Mand,
 Som reent og trofast elske kan!

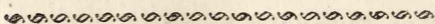
Lyksalig, hvo for Guld og Glands
 Ei Haand og Hjerte sælger,
 Hvo Brudens hæderfulde Krands
 Med ædel Frihed vælger!
 Tifold lyksaligt dette Par,
 Som sig til Dyd forenet har!

Seer, Modersjet græder Lyst,
 Og Faderen velsigner,
 Og Medfryd hæver hvert et Bryst,
 Og Haven — Eden ligner.
 Thi synge vi saa høit til Gud:
 Brudgommen leve med sin Brud!

Og efter Snese Glædens Aar
 Vor Sang igien skal lyde;
 Og Dem med gyldne Krands i Haar
 Skal denne Sandhed fryde:
 Seer, Ederø Børn fandt begge to
 Et Paradiis i huuslig Noe!

Sander.

Silvio og Linco.

(Første Scene af Guarini Pastor fido, eller den
troe Hyrde.)

—————
Silvio.

Op! iler, iler, I som hildede
rundt om med Jærgergarn det glubste Dyr,
op! lader venlige Signal forkynde,
bestemte Jagt! op lader Hornet vække
den Slumrende! Og Eders raske Stemme
indgyde Lyst og Mod i hvert et Bryst!
O! hvis Arkadien fremvise kan
en Cynthiss Hyrde, Jagtens Ven, der higer
blandt Skovene, at hente Roes og Hæder,
han vise sig i Dag! og følge mig
did, hvor paa liden Tumleplads,
men udstrakt Mark for vores Tapperhed,

ind:

indsluttet er det grumme, grumme Bildsvitn,
 det Skovens og Naturens fæle Monstrum,
 navnkundig ved dets Udelæggelse
 paa Crimantens Marker, og en Skræk
 for hver en Landmand.

Op! iler derfor, og med mandlig Næst
 fremkalder den end dødsige Aurora.

Vi, Linco! først vil vore Guder dyrke,
 thi det paa Jagten giver sikkert Leide,
 og hvo der vel begynder, alt har naaet
 det halve Maal; og hvo begynder ret,
 som ei begynde vil fra Guderne?

Linco.

At dyrke Guderne, det altid bliver
 roesværdigt, Silvio! men ei jeg roser,
 at Præsterne du saa besøge vil.

De Templets Bogtere endnu henhvile
 i roelig Søvn; end Biergets Top ei yder
 vort Døe Dagens klare Horizont.

Silvio.

Du selv saa søvrig, alt dig synes sove.

Lino.

Hvi gav, O Silvio! Naturen dig
i Ungdoms Vaar saa yndig Skønheds Blomst,
naar du med Magt vil søndertræde den?
O, havde jeg saa smuk, saa blomstrende en Kind!
Farvel! Farvel! jeg bød til Skovene.
En ganske anden Jagt jeg vilde følge.
Og mellem Spøg og Livets muntre Glæde,
hver Time gled; og Somrens hede Dage
mig bød, at tye til kvægefulde Skygge,
og Vintrens Kuld, at gotte mig ved Ovnen.

Silvio.

Du intet kan med dine Raad udrette,
nei aldrig! men, hvi er du saa forandret?
du er ei den, du var.

Lino

Linco.

Vor Tankegang med Tiderne forandres,
og var jeg Silvio, jeg handled saa.

Silvio.

Jeg og, hvis jeg var Linco, men da jeg
er Silvio, saa vil jeg ogsaa handle
som Silvio, og ei, som du, min Linco!

Linco.

O Daarskab: fiern at søge vilde Dyr,
som, mere tryk, du hos dig selv kan finde!

Silvio.

Siig, taler du for Alvor, eller raser
din vilde Phantastie?

Linco.

Nei jeg, jeg raser ei, men du, som spørger.

Silvio.

Og, som du siger, Dyret er mig nær?

Linco.

Lincø.

Saa nær, som selv du er dig, Silvio!

Silvio.

I hvilken Skov opstog det da sin Doelig?

Lincø.

Du selv er Skoven, og det grumme Dyr,
dit haarde Hierte.

Silvio.

Saa hør jeg dog ret,
at Hiernen lidt forvildet hos dig er.

Lincø.

En Nymphe, sielden skøn og takkelig,
en Nymphe! siger jeg! Nei en Gudinde!
meer ynderig, end Rosens første Knopper,
og blødere, end den snehvide Svane.
For hvem de rigeste blandt vore Hyrder

opsendte mangt et Suk, og hvert forgieves,
 Af Menneſker og Guder, ſee! hun lever
 bekemt for dig. — Og lykkelige Yngling!
 Du kan, foruden Suk, foruden Taarer
 endnu, endnu i Dag, omfavne hende! —
 Og hende du undviger med Foragt!
 Og du forundrer dig, at jeg vil kalde
 dit Bryſt og Hjerter haardt og koldt ſom Steen?

Silvio.

Hvis det er Grumhed, ei at elſke, da
 er Grumhed ſelv en Dyd, den jeg vil kalde
 min Stolthed og min Ere; den mig lærer,
 at ſeire over Kierlighed, et Udyr,
 langt ſtørre end der noget andet gives.

Lino.

Hvorledes ſeire, naar du den ei prøvet?

Silvio.

Bed ei at prøve den, jeg overvandt.

Lino.

L i n c o .

O, hvis du engang Amors Sødhed lærte
 at kiende, Silvio! o! hvis du kiendte
 det Held, den Fryd, der følger Elskeren,
 der ganske eier elskte Piges Hjerte;
 man dig — jeg veed det sikkert — hørte sig:
 "O Elskerens det blide, glade Liv!
 "hvi skulde jeg ei før din Sødhed smage!"
 Forlad, o Daare! Skovens vilde Dyr!
 og Jagtens Gysler, for at hylde Elskov!

S i l v i o .

Jeg tusind Nympher gierne vilde give
 blot for et Dyr, som min Melampe jaget
 mig op; og dine smukke Glæder nyde
 hvo dem mon yndede!

L i n c o .

Siig, hvad kan du ynde,
 naar du ei ynder Kierlighed, som sætter

vor hele Klode i Bevægelse?
 Men, troe mig, troe mig, uerfarne Yngling!
 din Dag, din Time ikke udebliver,
 og, ubeleilig, for dig vil den komme;
 thi Amor, tidlig, eller sildig, viser
 den Magt, hvormed den hersker i vort Hjerte;
 og troe mig; thi Erfarenhed nu taler,
 en større, værre Smerte ikke gives
 end Elskovs Trang i Alderdommens Lemmer,
 da Lagedommen selv til Gift forvandles.
 Hvis Amors Pile træffe unge Hjerte,
 da gyder Amor Balsom og i Saaret,
 og under Smerten trøster han med Haabet,
 og læger den, som, for en Tid, han dræbte.
 Men naar den kolde Alderdom antastes
 af Elskovs Magt, og egen Afmagt mere,
 end andres Strængbed, dig afsvinger Sukke,
 da hvert dens Saar medfører visse Død,
 og Smerten dine Kræfter overstiger;
 da, hvis du søger, men ei finder, Medynk,

det er heelt sørgeligt, men endnu større
 er Drøvelsen, hvis man bønlyder dig.
 Du derfor ikke selv fremskynde
 de Bitterheder, som med Aldren følge,
 forlad, o Daare! Skovens vilde Dyr,
 og Jagtens Gysler, for at hylde Elskov!

Silvio.

Du taler, som man ikke kunne siges,
 at leve, naar man ikke hos sig nærer
 den søkkende og slave Elskovs = Glød.

Linceo.

Hvis nu i smilende og skønne Vaar,
 som, blomstrende, vor hele Jord fornyer,
 du saae; ei Blomstereng, ei grønne Marker,
 ei klædte Skov; men stolte Gran og Bøgen
 og Fyrren staae, reent blottede for Løv,
 og Marken uden Græs, og Høylene
 afførte deres Blomster, mon du ikke
 da sagde: "mig Naturen synes ligge

"i Duale,

"i Dvale, see! den sunken er i Afmagt."
 Du sig Forundring, Silvio! bør vende
 imod dig selv; thi Himlen os jo byder,
 at vore Handlinger skal stemme med
 vor Alder, og som Amor ei forliges
 med den Graahærdede, saa og fortørnes
 Naturens Bud, naar Ynglingen ei elsker.
 Men, Silvio! slaae Diet op, og see:
 Alt Skönt, Behageligt, som Verden nder
 er Kierlighedens Værk, og Himlen, Jorden
 og Havets Bund er idel Kierlighed.
 Hiin ynderige Stjerne *), selv maa føle,
 hvor let, hvor sikkert Sønnens Fakkell tænder.
 Maaſkee i dette Dieblik forlader
 hun Nattens ſkiulte Glæder og ſin Elſker!
 O ſee, hvor tindrende hun til os ſmiler!
 De Skovens Dyr, og den uhyre Hval,
 den hurtige Delphin, de elſke alle;
 Hiin Fugl, ſom, quiddrende ſaa ſødt, omflager
 fra Granen og til Bøgen, og fra Bøgen

*) Venus.

til Myrte træet ; gid den kunde tale !
 den vilde sige : O hvor brænder Elskov !
 Men see, om Mægen ei forstaaer dens Syrog.
 Og hør, den svarer : O hvor brænder Elskov !
 I Stalden tuder Qvæget og indbyder
 til Kierlighed, den barske Løve brøler,
 men ei det Brøl fra tændte Brede kommer,
 det er et Suk, som Kierlighed opsender.
 Kort alting, alting elsker ; vil du være
 den eneste i Himlen og paa Jorden,
 som ei skal føle denne Guddoms Magt ?
 Forslad, o Daare ! Skovens vilde Dyr,
 og Sagtens Sysler, for at hylde Elskov !

Silvio.

Jeg vidste ei, man havde dig beskikket
 til at opdrage mig, og at min Ungdom,
 du skulle lære sig Qvindagtighed,
 og Følelser, som Manden ikke sømmer ;
 du glemmer vist, hvem du *), og hvem jeg er.

Lin

*) Hans gamle troe Tjener.

Linco.

Jeg er et Menneske; og jeg er stolt
deraf; med dig, som ogsaa burde være
et Menneske, jeg taler om de Ting,
som angaaer Mennesket, men vogt dig, vogt dig
fra Halvgud, du ei til et Dyr forvandles!

Silvio.

Min Stammefader, han, hvis Blod, der løber
i mine Aarer, troe, hans Tapperhed
ei havde seiret over Lovens Styrke,
hvis han ei over Amor havde seiret.

Linco.

Forblindede! hvor snakker du i Taaget!
Hvis den navnkundige Alcide havde
ei elsket Kjønnen, sig, hvor var du da?
Maar han i Striden vandt, Uhyret slog,
da havde Kierlighed sin Deel deri.
Og veed du ei, for Omphale at tækkes,
til Qvindedragt forvandlede han da

fin

sin haarde Løvehud, ja meer, han Kollen
 ourskifede med Koffen og med Tenen?
 og efter Dagens haarde Kamp og Plage
 han Hvile fandt ved hendes kielne Varm.
 Ja! Elkov græger, efter fuldbragt Noie,
 indgyder Mod til den, der forestaaer;
 og som det raa, uhandelige Jern,
 der blandes med et ædlere Metal,
 forfines, og til mere ædelt Brug
 anvendes kan; saa og utæmmet Kraft,
 som tit ved egen Voldsomhed maa brækkes;
 naar Amor med sin Sødhed den formilder,
 frembringer store, ædle Handlinger.
 Hvis du da higer, som en værdig Slægt,
 den tappre Herkules at efterligne,
 og du dog Jagten ei forlade vil,
 saa følg den, men og Amors Kald du følge!
 Iff Amarillis, som dig er saa værdig!
 Thi, hvis Dorinde du undviger, det
 roesværdigt er: du stræber efter Ære,

ulovlig Lyst bør i din Varm ei lue,
og din Trolovede hun herved blev
fornærmet. —

Silvio.

Min Trolovede! du siger?
Endnu hun ikke bærer dette Navn!

Linceo.

Har hun da ei høitideligen svoret
dig Troskab? — Vogt dig, stolte Daare! at
du ei opirrer Guderne til Hevn.

Silvio.

Mig ingen Magt min Frihed skal berøve,
den er mig Himlens egen, bedste Gave.

Linceo.

Ja, hvis du hører den, og vil betænke:
at Himlen selv vil din Forening krone
med Lykke og med Hæder.

Silv

Silvio.

Guderne

ei andet har at pønse paa end Elkov,
som tit forstørret deres Noelighed;
men, Lince! hverken denne, eller hiin
mig kan behage; jeg til Verden kom,
at blive Jæger, aldrig nogen Elsker.

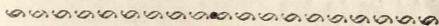
Men du, som følger Amors Kæde, gaf
og kast dig ned i Søvnens bløde Favn.

Lince.

Du skulde stamme ned fra Himmelen!
nei! hverken Mennesker ei heller Guder
dig avlede. Nei du din Fødsel skylder,
ei Venus, men den giftige Metto.

J. C. Hedegaard.

Til dem, som elskede
 Lina og Nisse Lindencrone.

Hør, hvor sused' graadbedugget Vinge!
 Dødens Engel bed vor Glæde Krig,
 bed min storbehængte Lyra klinge
 mat ved tvende Haabefuldes Liig.

Ik! af Tavsheds dybe Søn jeg vakked
 for at blande Beemod i dens Klang:
 blot, naar Haabets Sol af Nat bedækkes,
 jeg af Kummer vinkes frem til Sang.

Skal jeg da kun Dødens Værde være,
 alt mit Qvad, som Jamren ved en Grav,
 og min Lyra's hule Toner lære,
 af! at Gud har taget hvad han gav?

Ve', saa skal jeg, medens Taarer rinde
 under brudte Melodier ned,
 stirre hen i Dødens Ør, og finde
 Skimt af Lys, som den opklares ved.

Lina hviler; ikke meer hun breder
 yndig Haand mod elsket Moder ud;
 ikke meer en Faders Omhu leder
 hendes Tjed til Pligt og Dyd og Gud.

Ikke meer, i Skjønheds Morgenrøde,
 ubesmittet, som i Fødsels Nu,
 smiler hun hver Edel Fryd imøde —
 af! vor Lina, hvorfor slumrer du?

Hvor=

Hvorfor blunder N i k k e ved din Side
 det end ej begrebne lange Blund?
 Kjekt — forgjeves — saae vi hende stride
 Livets Kamp mod kold Oplosnings Stund?

Gud! hun skuer aldrig meer heneden
 Almagts Daad i rosenmykket Vaar;
 hun ej forudsæler Evigheden,
 hvor Naturens Liv af Død opstaaer;

Hun ej søøver let i skyldfrie Dandse;
 hun ej trylles ind til Elskovs Lyst;
 hun ej, vunden om med uskylds Krandsse,
 trykker elsket Mand til Hustrue-Bryst.

Tung er hendes Svøn; end ej vor Klage
 trænger ned i steenbedækket Nat;
 Markets Slør indhyller Fremtids Dage:
 Fortids Haab har Døden Grændse sat.

Sørg da, fromme Fader, omme Moder,
 Sørg, Louise, ved de Huldes Grav!
 Han, hvis Haand uddeler Livets Goder,
 af! han har jo taget hvad han gav.

Men, naar Hjertets vilde Storme tie,
 lytter grandt til Wiisdoms blide Nøst!
 Dag og Lys bag Nat og Mørke bie:
 efter Kammers-Timen smiler Trøst.

Skuer hen paa Livets aabne Scene!
 Vøjes ikke tit den Edle ned?
 Drypper ikke Graad paa Myrthens Grene?
 Myrder Avind ei Lykfsalighed?

Dvæler Angest ei paa gyldne Skene?
 Banker Sundhed ej blandt Sot og Liig?
 Nagrer ej Miskjendelsen med Pine?
 Hildes Uskyld ikke tit af Sviig?

Skuer

Skuer hen til Dødens tavse Skygger?
 Hvo formaaer, at bryde disses Fred?
 Selv mod Smertes Mulighed betrygger
 den Opløsning, som vi høve ved.

Og, som prægtigt fronte Liljestengel
 spreder Duft i køle Skumring ud,
 hæver sig paa Graven Haabets Enges,
 hvisker sødt om Evighed og Gud.

Og ved Englens Barm vi kjekt opdage
 bag ved Kulmet Purpur-Morgengry,
 og den større Bane, vi skal drage,
 naar vi did fra jordisk Svaghed flye;

Og den Salighed, som nævnes ikke;
 men som Dyden trygt at ahne veed —
 O! hvad er et Tab af Djeblikke,
 naar vi bytte dem mod Evighed?

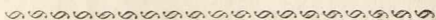
Ikke meer den hede Taare rinde
 ved vor Linas, ved vor Nikkes Blund!
 Fryd omsmile de Begrædtes Minde
 indtil Gjensyn om en søje Stund!

Ikke meer det piinte Hjerte bløde
 ved de brat fuldendte Søstres Grav!
 Trost med Alle! Fred med dem, som døde!
 Priis til Gud, som tager hvad han gav!

Maj 1800.

Haste.

LII

L i n d e n e r o n e .

Sødt hun slumrer: Fred omgiver
 Din Begrædtes mørke Hvilested;
 Sødt Bolette slumrer: Fred omgiver
 hendes mørke Hvilested.

Føl den Sandhed, føl den Glæde,
 den en kjærlig Gud har lagt deri!
 Naar til Gravens Kristad ind vi træde,
 er al Jordens Qual forbi.

Mørkt og rødsomt, tyst og øde
 er det, Vedse, hvor Du stirrer hen:
 tvende Dine Børn, Din Hustru døde —
 Himlen bærer Dydens Ven.

Mat hun fra Dit Hjerte segned',
 af Louise's Arme fleed hun sig,
 og paa Moder-Bønheds Alter *) blegned'
 Offeret, som elsked' Dig.

Det er mørkt, og tykt, og øde,
 hvor en Martyr sig tilkæmped' Fred;
 det er rædsomt, hvor en Edel døde,
 den en Skare taber ved.

O! men hver, som lever, triner
 iilsomt hen mod Enden af sit Laab,
 og imellem dunkle Rosmariner
 spirer jo vort bedste Haab.

Naar

---

*) For de Læsere, som ikke kjendte det elskværdige
 Lindencrone'ske Huus, vare det anmærket, at
 Kammerherrinden døde af den Smitte, hun
 bekom ved at pleje sine elskede Døtre, som
 Døden først bortrev.

Naar den bedre Morgenrøde
 frem af Evighedens Østen leer,
 juble vi: "Lyksalig den, som døde!
 "Den skal aldrig lide meer."

Staffet er vor Vej herveden,
 og for Ingen den kun Roser bar:
 uden Ophør lønner Evigheden
 den, som Livet værdig var.

Fred med Din Begrædtes Slummer!
 Haab, o Mand, hvem Glædens Lys gik ud!
 Hvo velsigner den Dødsfæsnæs Kummer?
 ——— Gud.

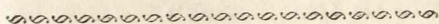
Juni 1800.

Haste,

H 81

H ø s t e n .

E n F o l k e s a n g .

Kan synges som: En Time for Middag Madamen.

O velkommen, velkommen signede Høst!

Dit Kæseri os inderlig fejder;

Du bortjager Daghed af Landmandens Bryst,

Du fylder hans Varm med den feyreste Lyst

Ved Lønner du kjerlig tilbyder.

Han smilende skuer nu Frugten bered

For Gaectidens Eved.

De Lader de renses saa flink i vor Bye;

Thi Hret ad Landmanden vinker,

Og neier og leder saa venlig om Lye

Med Regn og mod Efteraars stormfulde Skye —

Som Guld det i Soelstraalen blinker. —

Fro Bonden adlyder det kjerkomne Bud

Med Tak til sin Gud.

Thi

Thi nedtages Nødet, som ørkesløst hang,
 Thi pudses den maledede Nive,
 Og Høstpigen lærer saa troelig en Sang;
 Blandt hvæffede Leers den listige Klang
 Skal Visen til Arbeid oplive.
 Et Smil hun af Høsbondens flittige Søn
 Sig venter til Løn.

Ja snart skulle Mejerne gange paa Nød
 Imellem gulløkkede Vipper.
 Selv foran gaaer Høsbonden drifstig og glad,
 Han stuer ved Siden paa bovnende Nød,
 At Haabet om Høsten ei glipper.
 Og Kartene følge ham Dag efter Dag
 Med valdige Drag.

Dag efter gaaer Vigen med Niven i Haand,
 Og samler de kiernfulde Dyrger,
 Saa snøer hun væver med konstige Haand
 Paa trivelig Arm det nødvendige Baand,

Og

Og flink det om Sædhoben slynger,
 Og derpaa mod Knæet, saa rask som i Leg
 Hun binder sit Neg.

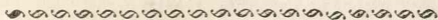
Tilfidsst rage Stubbene trindt omkring frem,
 Kun Nyggen af Traverne klædes;
 Men snart, naar Vinden har giennemblæst dem,
 De ages med Jubel saa drivende hjem,
 Og Husbonden inderlig glædes,
 Naar Hæssen, saa høi som hans Staldblænge, staaer
 I feiede Gaard.

Ja velkommen, velkommen signede Høst!
 Dit Nafyn os inderlig fryder;
 Du bortjager Banghed af Landmandens Bryst,
 Du fylder hans Barm med den feireste Lyst
 Ved Lønner du kjerlig tilbyder.
 Vi smilende skue nu Frugten bered
 For Saaetidens Sved.

B. K. Hjort.

Til

Til

Agent **H e n r i q u e s**

paa hans 79de Fødselsdag

den 20 Februar 1800.

i hans tolv Børns Navn.

Fader, hver som er tilstede,

Jublende lykønsker Dig;

Skue med hellig Fryd vor Glæde,

Nyd den og vær lykkelig!

Dine Børn ei ene bære

Agt for dine sølvgraa Haar;

Men Din Daad, Din sande Ære

Prentet i vort Hierte staaer.

For

For Jehova har Du vandret
 Lange Bane uden Svig,
 Lykkens Stod har ei forandret,
 Lykkens Smil ei daaret Dig.
 Fred velsignede Din Volk,
 Thi Din Barm den ei forlod,
 Stark ved den Du blid og rolig
 Selv i Modgangs Uveir stod.

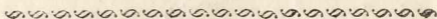
Os Din hulde Faderstemme
 Stedsse kaldte frem til Dyd,
 Gud os aldrig, aldrig glemme,
 At kun Retfærd skienker Fryd.
 Uhelds Værd Du skönt afmalte,
 Visdom var ethvert Dit Raad,
 Og det Ord Du syndig talte
 Var et Gienlyd af Din Daad.

Derfor hver, som er tilstede,
 Sublende velsigner Dig.
 Fader! Skue med Fryd vor Glæde,
 Nyd den og vær lykkelig.
 Dig vi til vort Mønster kaare,
 Signe fro Din Hvitidsdag —
 Løs Din Tak i barnlig Taare,
 Føl den i vort Favnetag.

B. K. Hjort.

Wens

B e n f e a b.

(Efter Pfeffel.)

Zeus gav engang et prægtigt Middagsmaaltid
 For alle Guder i Olympens Borg.
 Det lystigt gik det dengang til ved Bordet,
 Og Rang og Twang blev reent tilfidesat.
 Det syntes paradox at statuere,
 At reen utvungen Glæde fandtes der
 Iblandt saa mange høie Standspersoner;
 (Ehi, som man veed, Olympens hele Flok
 Er gammel Adels). Sagen ellers var,
 At Ganymed saa flittig havde passet
 Sin Post, og Bacchus denne gang udsøgt
 Sin allerbedste Viin; saa Virkningen
 Blev synlig paa den hele Bunterad.

Blands

Blandt Damerne blev ikke fofet mere,
 Og med Perykken lidt paa Snur, drak Zeus
 Duus med hveranden Halvgud. — Fra sin Krog
 Kom Momus, denne Verkefumler, frem,
 Og med sit Blisdoms Ansigt nærmed sig
 Til Kredsen. "Er det tilladt, Jupiter,
 "Saa havde jeg et lille Ord at sige." —
 "Siig frem, min Herr Geheimeraad, siig frem." —
 "Da Krig, og Storm, og Nimere, og Lyve,
 "Og Medicin, og Kierlighed, og Feber,
 "Kort, alt hvad nævnes kan, sin Guddom har,
 "Saa gad jeg vist, hvi Venfkab ene fattes
 "En Talsmand ved dit Hof? Til Lykke er
 "Jeg ingen Philosoph; jeg ellers vilde
 "Af den Omstændighed en Slutning drage,
 "At Væsner af en overjordisk Art
 "Var ikke stemt til Venfkabs Følelser.
 "Dog Eders varme broderlige Kysse
 "Kan efter al Sandsynlighed bevidne,
 "At denne Mening ei saa rigtig er." —

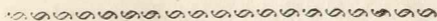
" Ved Styr! saa raabte Zeus, og Dord og Cai
 " Ved Eden bævede —" for denne gang
 " Har Momus Ret! jeg mener, mine Herre,
 " Vi hjalp paa staaend' Gød den Mangel af?"
 (Paa staaend' Gød? Det gaaer vel neppe an
 I Dag! — smaasnakked' Momus — men hans Møst
 Blev ikke hørt, thi Tordengudens Stemme
 Gienlød endnu,) — Zeus gav et Bink,
 Strax stod et Væsen der, det yndigste,
 Olympen endnu havde seet at blive;
 Fortryllende som Venus, blid som Luna,
 Og Pallas liig i stille Værdighed. —
 Ha bravo, bravo! raabte hele Skaren.
 De flokke sig omkring den nye Søster,
 Og vic hende ind med Favnetag.
 Zeus byder hende sidde ved sin Side,
 Ti Gange trykker han den hvide Haand,
 Og piller hist og her ved Kniplings-Strimlen
 Om hendes Hals, og fletter hende selv
 Et Baaud i Haaret, seer, og seer, og sandser
 Slet

Slet ingen anden Ting i hele Verden.
 I Tanker griber han til Junos Glas,
 Og tommer det til Velkomst for den Skønne. —
 Fru Juno sad ved Siden som paa Naale,
 Snart blev hun rød, snart bleg; hun mærked' nok
 Hvad Klokken slagen var. Men skinsyg List
 Veed Raad mod alt. Hun i sit Sovekammer
 Med Kammer-Tærnen Iris overlagde
 Den hele Sag. Ved Pretuderie,
 Ved Hvissen fra den ene til den anden,
 Blev hele Søsterchoret af Gudinder
 I Harnisk bragt imod den nye Gæst.
 Kort inden tvende Dage var forbi,
 Saae stakkels Zeus sig tvungen, for at dæmpe
 Al den forargelige Larm, at jage
 Den skønne Venstabs Guddom fra Olymp.
 Hun flygtede til Dødeligheds Dal;
 Forklædt besøger hun de lave Hytter,
 Og blander Fryd og himmelsk Salighed
 I Livets Malurt-Bæger. Og saa mig

Hun vilste sig i Rummers mørke Egne,
Serena! under Skikkelse af Dig.

Jeg henrykt sluttet' Dig i mine Arme,
Da svandt hver Lidelse. O Dødelige!
Misunder nu ei Guder deres Himmel
Og deres Salighed; misunder mig.

Liebenberg.

Den Belystige.

Et Læredigt.

O! bruste min Sang liig Stormes Brag,
 Naar hundreदारige Ege de fælde,
 O! lod den liig Tordners rædsomme Slag,
 Blandt natlige, huultgjenkrædende Fjælde,
 At den kunde vække din slumrende Sjæl
 Af Dødens Søvn, o Belystens Træl!
 Paa Afgrundens svimsende Bredde du hviler,
 Og dog saa rolig, saa tryg du smiler.

See!

See! Om dig leirer sig Viners Hær.
 See! Over dig blinker Dødens Sværd.
 Ak! Sandfernes Ruus dia Fornuft dig tøver.
 I Gravens og Helvedes Forgaard du tøver,
 Hvor Ungdom og Skjønhed Forraadnelse saae,
 Og Omheds Smil til Forbrydelse hærder.
 Dig ei dens Slagtoffres Mængde forfærder.
 Og dig Mordengelens Glavind vil naae.

Om Bøllystens svovlede Altare svæver
 I Skændselens slinkende Huler din Aand.
 Nedtyngtet af urene Lysters Baand
 Mod Himmelen aldrig sin Flugt den hæver.
 Naar du fremiler ved Stjernernes Skin,
 Du seer i de funklende Sole ei hiin,
 Som hefted' dem hist med usynlige Kjæder,
 Og hvirvles ei hen i Andagten's Glæder.

Opvækker dig Morgenrødens Glæde,
 Ei Vedles Støværk til Daad dig opluer.
 Ak! Evighedens flinnende Krands
 Du i det Støv, hvor du kryber, ei fluer.
 Naar Brodres smilende Dje dig
 Med Venfæbs kjerlige Blikke møder,
 Dit Hjerte ei ved det Forsæt gløder,
 At skabe Lyksalighed rundt om sig.

For Velslystens lovlose Frihed ombytter
 Du Hægtfæbspagten's søde Baand.
 Til intet Hjerte dit Hjerte sig knytter.
 Den Himmel at elkes foragter din Mand.
 Naar Glimt af hiin Ild, Algodhed tændte
 I Menneffets blide, sølende Bryst
 Dig skundom gav Forsmag paa ædlere Lyst,
 Kun med den hellige Lue brændte.

Den bluffed, den døende Flamme liig,
 Der, før den slukkes, end cengang blinker,
 Og brat forsvindende viste den dig
 Det Rald, hvortil dig Himmelen vinker.
 Ak! Lysterne's Storme udslukke den.
 Ak! Snart fra Forført du Forsøver vorder.
 Som Skjogers foragtede Lærling og Ven
 Begynder du, ender som Uskylds Morder.

Den brusende Yngling hver Fryd attraaer,
 Den sande Lun soagt fra den falske han skiller.
 Du Lasten i blendende Slør ham fremstiller.
 Med duftende Roser om flagrende Haar,
 Med Blik, som af Glædens Beruselse gløde,
 Med krandsset Beger i sneehvide Haand
 Du fører ham Belysts Sirene imøde.
 Hun smilende fængsler og tryller hans Aand.

”Kom!

"Kom!" siger hun med en Stemme, der toner
Lig Jubelhymner til Strengenes Lyd.

"Din blomstrende Vaar ved mit Hjerte nyd!

"Hvor jeg fremsvæver, Lyksalighed troner.

Han blindt sig styrter i hendes Favn.

Han vaagner nedtrykt af Skjændsel og Brøde.

O! Hør ham Fortvivlelsens Raab udstøde,

Og hør i dens rødsomste Toner dit Navn!

Paa Jorden et saligt Pausun du finder,

Hvor Venskab, Nætsind og Virksomhed boe.

Der Manden har Kraft, der Hjertet er froe,

Der Borgerdaad reiser sig Evigheds Minder,

Ei ved et Navn, som i fjerneste Tid

Skal glimre og naae til de fjerneste St. der,

Men ved beskednen, utrættelig Ild,

Som varigt Hæld omkring sig udbreder.

Det er den Holig, hvor Kjerlighed
 Forener to Hjerter, som Ukyld pryder.
 Af! Det i din grusomme Vellyst dig fryder
 At røve dem deres Dages Fred.
 Som Slangen sig nærmed' til Edens Datter,
 Til yndige Mage du sniger dig hen.
 Af! Om du end Kjerligheds Glæde ei fatter,
 Hvi vil du dog medydsløs myrde den?

See! Hift en blid Karite fremtræder
 I Ungdoms Glæds med letsøvende Trin!
 Hvor smiler Haabet paa blomstrende Kind!
 Hvor funkler Hjet af rene Glæder!
 Af søde Længsler trykset hun sig
 Hendrømmer i hine lykkelige Dage,
 Da hun skal høre af trofaste Mage
 De Ord: "Min Himmel skylder jeg dig."

Du nærmer dig hende med venligt Øje,
 Og af! hendes Haab forvandles skal
 Til Mishaab, hendes Glæde til Qual.
 Ved smigrende Ord forstaaer du at bøje
 Den Uerfarne. Tiggergrum du
 Til Afgrundens Mand den Trostkyldige leder.
 See! Bennesløs jamrer hun der. O skue
 Med Skrak den Elendighed, du udbreder.

Blandt Fremmede sukker dit Barn forladt.
 Kun Skjændsel og Qual du til Arv det har givet.
 I nogen Armod begynder det Livet.
 Dets Barndom forsvinder i Bankunds Nat.
 Saa let, ved Grumhed til Udaad hærdet,
 Det gaaer Forbrydelsers skumle Stie,
 Og ender med Gysen for Bøddelsværdet
 Det Liv, som Tigre udfædte det i.

For din Forførtes Gjensyn du bæve!
 Ei er hun den blomstrende Nøse, du saae
 Med Blikke, hvori der en Himmel laae,
 Paa Fryds og Uskylds Roser fremsvæve.
 Kortvisnet er hendes Rinders Vaar
 Af rødsomme Syger og nagende Kummer.
 Naar Matten vinker til blidelig Slummer,
 Liig snigende Pest i Mulmet hun gaaer.

O zittre, grumme! gjengjældende kommer
 Den Stund, som dig kalder for Verdners Dommer.
 Ind over dig styrter Piners Hær.
 Et sviende Saar dit Legeme er.
 Omkring dig dine Misgjerningers Skare
 Liig Furier staaer; Forbandelsens Skrig
 Fra truende Læbe møde dig,
 Fra Djet Hevnens Lynblikke fare.

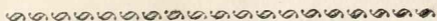
Til Jorden om Trost du seer, ah! en Drek
 Er den, hvor ingen dig Vennehaand rækker.
 Mod Himlen du løfter dit Blik, den er mørk,
 Trindt om Hevntordeners Nat den bedækker.
 Fortvivlet Døden du snuser dig;
 Du først efter langsom Qual den skal finde.
 Du døer, og Gysen opvækker dit Liig,
 Med Skræk og Afsky huskes dit Minde.

See her den rædsomme Afgrund, hvortil
 Sirenen Belyst leder sin Slave,
 I det hun synes med Venkæbs Smil
 At aabne for ham en Edens Have.
 O Yngling! Dens Roser ei trylle din Aand!
 Og du, som alt iler ved hendes Haand
 Paa Stier, der hen til Døden dig føre,
 Du min advarende Stemme høre!

Knud

Knus Vellystens Lanker! Troe mig, du ei
 Betræder Lykkeligheds Blomstervei.
 En Lyst, der med langsom Marter dig truer,
 Udslukker dit Hjertes sødeste Luer,
 Fornedrer din Mand og over dig
 Medkalder Forsørgtes og Diendes Taarer,
 Engang med Ungerens Dolke dig saarer,
 Og vækker dit Fortvivlelsses Strig.

D. Horrebom.

Blomsten.

Til M. A. J***n.

Ofte lignes Ungdom, gode Dage,
 ved en Blomst, som herligt bryder ud;
 ak! men vor og Blomstens vise Gud
 skabte den — og bød den døe tillige.
 Staffet var dens Liv i bliden Vaar;
 Sommersol med Brand den kom imøde;
 Høstens Vinde spæde Stengler brøde;
 paa dens Grav nu barske Vinter staaer.

Dog en Blomst, som evig Morgenrøde
 straaler paa, fra Himlen sendtes ned:
 Engle kaldte den Uskyldighed;
 Purpurfarver i dens Krone gløde.
 Vige, see, hvor stolt den pryder Dig!
 Edle hylde den, hvorhen Du træder;
 i dens Bellugt trives Dine Glæder:
 det er den, som gjør Dig lykkelig.

Elsk den, naar, i Myrtheduft indhyllet,
 Elskov spreder ud sit Trylleri!
 Naar dens Snarer Letfind hildes i,
 af dens Himmel: Melodier tryllet,
 Uskylds Rose, fuld og luerød,
 gjør hver Niddings Trædsfæd flux til Skamme,
 men gjør ædel Elskovs milde Flamme
 over alle Verdners Udtryk sød.

Naar

Naar Din Sommer aabner Paradieser
 af de huusligt stille Skuespil,
 end den Blomst Dit Liv forskjonne vil,
 medens Blendværk alt sit Værd forliser;
 og om Kvind aander paa Din Lyst,
 og om Ondskab ved dens Side raver,
 hiin og den omsonst paa Blomsten gnaver,
 mens en Himmel fredes i Dit Bryst.

Naar til modne Frugter Høsten falder,
 naar de tømmes i Dit Moderkød,
 og hver Yndling, som af Dig blev fød,
 lover Sundhed, Dyd og signet Alder,
 henrykt end paa friske Blomst Du seer,
 forskende paa Livets Myriader,
 og Din Lovsang jubler til Alfader:
 "Lykkelig, som jeg, er Ingen fleer!"

Ja, naar silde nordisk Vinter pryder
 med sit Rimefrost: Skimmer Dine Haar;
 naar Du, sund endnu, ved Maalet staaer,
 og Tilbageblif Dit Væsen fryder,
 Held Dig, at end ei Din Blomst gik ud!
 Den mod Nag Din Sotteseng forsvarer,
 medens Engles Favnetag opklarer
 Liv og Død og Evighed og Gud.

Januar 1800.

Haste.

Et

~~~~~

Et Exemplar af Nytaarsgaven for 1800.

Til min B * * *

—————

Med uvist Haab jeg gav Dig, fromme Pige,
 en Bog i Fior og bad Dig mindes mig *):
 min Bøn er hørt, og vi er' lykkelige;
 thi — jeg tilhører Dig.

Saaledes vi mod Lys fra Mørket vandre,
 paa stille Vei mod Himlens Morgen hen!
 Vi dele glade Hjerter med hverandre!
 Vi hiffet sees igien!

20 Febr. 1800.

Haste.

—————

*) See Nytaarsgave 1800. S. 111.

—————

— — — — —

En ung Piges Stambog.

— — —

Snart mellem Kammers bratte Klipper,
 snart giennem Glædens Myrthelund
 gaaer Mennesket en søje Stund
 til det fra Livets Farce slipper.

Held den, som uforfærdet træder,
 Kjønt Nat indhyller svage Fod!
 Og trefold Held Enhver, som stod,
 hvor Afgrund dølger sig bag Glæder!

See, Belyst lokker, Pligt at glemme,
 see, Stolthed læner sig til Fald:
 den Vise vakkler ej; hans Kald
 er blot, at følge Dydens Stemme.

Hans

Hans Dag er Fjøn i Venfkaab's Arme,
 ham Elfkov's Ild forfkjønner den;
 ja, negtet baade Slut og Gen,
 han lader haant om Lykkens Harme.

Beklag ham ej, at han alene
 igjennem Reifens Drkner gaacr!
 naar fidfte Puls mod Hjerttet flaaer,
 afhyller fig en bedre Scene.

En Sværm af Dufker ej vi nære!
 Dønhørte fely, vi fluffes tit:
 o! det er viift, at ønske lidt,
 og ftort, at kunne Alt undvære.

Thi lad os være froe ved Livet!
 Det er velfignet, fom det er:
 dets hulde Fader har Enhver,
 fely Slaven, mangan Glæde givet.

Ej fremmed Held vort Dje blænde!
 Hvor fødtes den, som aldrig leed?
 Vi nærmes meest Lyksalighed,
 naar eget Held vi ej miskjende.

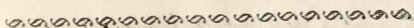
Da smile vi, endog ved Møje,
 og troe, at Fryd afløser den;
 da slumre vi saa roligt hen,
 naar Dækket synker for vort Dje.

Maj 1800.

Haste.

Bals

Balvisee.

I.

Mel. Til Glæde Jordens raffe Sonner.

I køligt Ly af Palmegrene
 sad Adam med sin Biv alene,
 omslynget af en Myrthekrands;
 de rejste sig, og navnløs Glæde
 i skyldfrie Hjerter havde Gæde,
 og Parrets første Fjed var Dands.
 Chor: Sid hvert vort Fjed maa ligne Dands!

Da

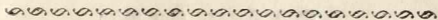
Da saae Gud Skaber paa de Kjære:
 "Lad Dandsen Glædens Udtryk være,
 "og Uskylds Muur omhegne den!"
 Saa bød han; og, uafædt' med Smerte,
 de dandsed', Hjerter tet ved Hjerter,
 det hele favre Eden hen.

Chor: Saa dandse vi vor Bane hen!

Vel stjal sig Kummer til vor Klode;
 men lad os ikkun være gode!
 Da blomstrer Uskylds Krands endnu.
 Paa Livets Veje froe vi træde,
 med Klogskab nyde Dandsens Glæde,
 og komme den med Fred ihu!

Chor: Vi komme froe vor Dands ihu!

Haste.

2.

Mel. Endnu har vi Sommer.

Ej Baaren alene
 er svanger med Lyst:
 fra rimfrosne Grene
 den moder vort Bryst.
 Op, Unglinge, Piger,
 til Vinterens Priis!
 Ej Glæden os sviger,
 — o nej! — naar Hjertet ej hardes af Gis.

Den

Den Fader, som vejer
 hver Dødeligs Alt,
 hver Glæde, han ejer;
 hver Taare, som faldt,
 den Fader, den Gode,
 misfundelig bød,
 for Glæden vor Klode

— o ja! — at aabne sit gavmilde Skjød.

Vel højnes ej Solen
 paa Himmels Blaa,
 det iisner fra Polen,
 og Vølgen er graa;
 men Dvnenes Varme
 gjør Kroppen tilfreds,
 og Venfæbets Arme

— o ja! — udstrækkes om vinterlig Kreds.

See Druen, som blinker,
 og Slutten, som leer!
 See Dandsen, som vinker,
 skjønt ude det sneer!
 O! Druen vi nyde,
 og Eskov os lee!
 O! Dandsen os fryde

— o ja! — Da tredse vi Vinter og Snee!

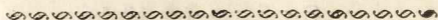
Op, Ynglinge, Piger,
 op, Alle, til Dands!
 Snart Ormen sig sniger
 til Ungdommens Krands.
 Op, Alle, til Glæde!
 Gud under os den:
 Uskyldigheds Kjæde

— o ja! — bag Graven jo knyttes igien.

Haste.

Epiz

E p i l o g,

fremslagt af Hr. Skuespiller Olsen, da han sidste
Gang spillede paa Odense National-Theater.

Med stille Kummer, med erkjendeligt Hjerte,
med frejdigt Haab, jeg frem for Edle staaer:
jeg vandrer bort — see, det er al min Smerte,
den tunge Afskedstime staaer.

Naar her Thalia vinked' muntre Glæder,
naar Melpomene vandt elskværdig Graad,
da var en Tænkers Emil min bedste Hæder,
hans Taare, Lønner for min Daad.

Jeg vandrer bort — fra lykkelige Dage,
 da Skaansel saae undseelig Kunstes Vaar:
 o! tit min stolte Lod var, at behage,
 — og Afskedstimen rødsomt slaer.

Dog, før jeg bort fra dette Tempel viger,
 hvor Kunstner: Attraa nærtes i min Sjel,
 tillader, Alle, at mit Hjerte siger
 et inderligt, et sølt Farvel!

Farvel, Enhver, hvis Yndest lod mig finde,
 at ærlig Stræben tæktes ædel Mand!
 Farvel, hver Kunstens Dyrker, Dyrkerinde,
 som fulgtes med mig, Haand i Haand!

Jeg til en større Bane — gid en bedre! —
 usikker gaaer, mod Laurbær eller Fald;
 dog, Haab, at ogsaa Flid man der vil hædre,
 mig trøster ved min Skjebnes Kald.

Jeg

Jeg gaaer ; — men før skal Livets Gispen svinde,
 og Tankens Lue døe for Skjebnens Bud,
 før Dens se's det kjære, kjære Minde
 skal af mit Hjerte stettes ud.

Og, skulde jeg engang, o Stad, tilbage
 til dine fredelige Mure tye,
 da lad mig haabe, du vil mig modtage,
 saa vennehuld, som før, paa nye!

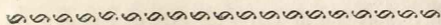
Men nu, farvel! — Mit Hjerte flyder over;
 med Veemod jeg fra dine Glæder gaaer:
 jeg føler, hvad jeg taber, hvad jeg vover;
 farvel! — min Afskedstime slaer.

(Døkket falder.)

Haste.

Sang

S a n g

Ved Examen i Søe-Statens Pigeskole.

den 26 April 1809.

Mel. Med sluttede Hænder vi, Brodre, fremtræde.

Velkomne! velkomne I Edle, som frede
 Om Danrigets Børn, om dets Søefrigers Gavn.
 At hjælpeløs Ungdom til Held I fremsede,
 Er Kjønnere Noes, end et glimrende Navn —
 I hædre vor Skoles den festlige Dag —
 Modtager vor barnlige Tak med Behag.

At Ungdommen tidlig til Pligterne ledes:

Er Rigerne's Hæder og Folkene's Held.

Her Alle til quindelig Syffel beredes,

Her prydes med Kundskab den barnlige Sjæl.

Vi bruge til Nytte den kostbare Tid,

Ved Sang og ved Leg vi opmuntres til Flid.

Og naar da vort Foraar i Uskyld henrinder,

Dets Udsæd en grædefuld Sommer os spaaer,

Og rigelig Løn vor Bestræbelse vinder,

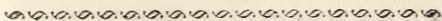
Naar Arbejd og Læsning med Færdighed gaaer.

Vi signe hver Stund, som vi her har tilbragt,

Dens Frugt er Forædling og Nætskafnes Agt.

B. K. Hjort.

Ben=

V e n n e s a n g.

Held dig, o Dag! der os indbød
 Til mangan Glædes Minde,
 Dit du for os af Fremtids Skjød
 Til lige Fryd oprinde.
 Held hver, som føler Dagens Værd,
 Og har vor Broderglæde kjær.

Held hver, til Vennekabssalteret
 Der første Grundsteen lagde,
 Held hver, som siden troe til det
 Sit Venneoffer bragde.
 Held! Broderheld og Tak til hver
 Ved hvem det blev, og var, og er.

Held hver, hvis Kunst, og Nand, og Vid
 Er dette Samfund's Hader,
 Held hver, som vennehuld og blid
 Forsøder deelte Glæder.

Held! Benfæbs sande Held til hver,
 Der dette Held vil søge her!

Fred over hver, hvem Skiebne tvang
 Udaf vor Kreds at træde,

Der dog end mindes mangen Gang
 Med Brodersind vor Glæde!

Og syvfold Fred omsøve dem,
 Der kaldtes bort til Fredens Hiem.

Held dig, o Dag! end mangen Gang
 Du glad for os oprinde,

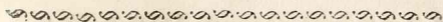
Et lad os hilse dig med Sang,
 Med soundne Glæders Minde;

Et være sande Benners Fryd
 Din ypperste, din bedste Pryd!

Na h b e k.

Bed

Bed Christushovedet,
af Annibale Carracci,
i det Dresdenske Gallerie.

Aldrig Suk fra denne Læbe lød,
Aldrig smelted' Graad fra dette Die,
Denne Ungdom, dette Guddomsnøie
Evig tronet over Jord og Død.

Da fra denne Læbe Almagt lød,
Hendelsen sit Scepter maatte bøje;
Disse Dine over Jordens Høie,
Liv og Lyd og Fryd og Haab udgød.

Dog, hvad mærker disse Dines Straa'er?
 Hvad betyder dette Randedræt?
 Tungstød, Medynk Jorden kalder det:

Saa, i Røg af Løgnens Offerstaa'er,
 Gud, paa Evighedens Mand han stod
 Og nedstyrtes' sig i Tidens Flod.

Schack v. Staffeldt.

Skadesløshed.

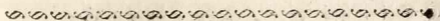
I Middel mod hans Sø: sig at foreene
 Promethens Genier og Guder had:
 Vi give Mæ'e, Tanke, Kunst og Qvad,
 Saa raabte Emintheus, Hermes og Athene.

O store Zeus — Kronion, du allene
 Forsmaaer at træde i de Mildes Had?
 Velan, udbrod hans grumme Haan og Had,
 Med Mod og Død jeg vil din Sø: forlene.

Da dyffer jeg, som sødt og tit bedrog,
 Ham ind i Drom, at Urnen snart skal springe,
 Og han nyebaaren sig af Urnen svinge.

Saa nynnede Phantasus og barnlig jeg
 En Sommerfugl med nysudvoren Vinge,
 Som paa Athenes Hielmbugt Sæde tog.

Schack v. Staffeldt.

Til Qvinden.

Dig, Natur fuldendt neddukked'
 Dybere i alt det Elisnes Væld,
 I hvis blide Ynde, fromme Hæld
 Hendes Almagts store Kreds sig lukked'

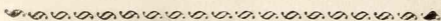
Mytten lærer, det var dig, som plukked'
 Først i farlig Frugt det store Skiel,
 Saguet, at med fremmest aabnet Siel
 Først du styred', skiont for Magen bukked'.

Slig,

Siig, hvi følger, Hu'de, du da ei,
 Først foran i Løbebanens Skranker,
 Magen siden paa hans Seiersvei?

Atalante liig, du barnlig sanker
 Smiggerns gyldne Vbler, medens han
 Seiervinget iler dig foran.

Schack v. Staffeldt.

Til Eros. *)

Med et Elor Urania **) hist svinder
 Eros, søxver du til Jorden ned,
 Og saa himmelske trullende dermed
 Jordisk Skionhed for vort Blik omvinder,
 Saa at alle Tidens Ar forsvinder
 Og for sa'ig drømt Fuldkommenhed,
 Med Urania i hellig Fred,
 Hvert Begær i Tankens Furer vinder.

Har:

---

*) Amor.

**) Den personificerede høieste moralske Fuldkommenhed.

Harmoniens Kødte, rene Gud,
 Saa du os fra vor Fornedring leder
 Blid tilbage, med indvi'de Kieder,

Saa hvad Skiebnen Skilled', ved dit Bud
 Bristende af Selvheds trange Skranker,
 Sig igien til salig Eenhed sanker.

Schack v. Staffeldt.

~~~~~

Bed min elskede Farbroders
 Ober-Compagniemeister Johan Henrik
 Hastes Død.

Til Hans Enke.

Hvorfor myrder Døden den, som breder
 kun Lyksaligheder om sig ud,
 medens Daarskab om sin Dyrker freder,
 medens Lasten trodsar Dydens Gud?

Hvorfor segner den, som Hjærter møde
 med Bøssignelser ved hvert et Øjed,
 medens mangt et Liv, Aar Omhed øde,
 kryber hen i kedsom Dunkelhed?

Hvorfor maa saa Mange seent sig græmme,
 og forgjeves Døden ønske sig,
 medens Graven faaer i kolde Gjemme
 den, der er saa saare lykkelig?

Stille,

Stille, Daarer, tier, spørger ikke!
 Kun, at Gud er Fader, Støvet veed;
 Visdom haaber: Liv er Djævliske,
 og dens bedste Haab er: Evighed.

Al! naar vi bag Gravens Mulm erfare
 luttret Fred, og Lys, og Liv, og Gud,
 Skal vi sroe til hine Spørgsmaal svare:
 Idel Misfandhed er' Himlens Bud.

Derfor, medens vi herneiden irre
 efter Loo, den ingen Skabt forstod,
 vi med Haab mod Elsktes Grave stirre,
 i vor Sammen føle, Gud er god.

O! Louise, han, hvis Vink Dig saarer,
 han, hvis Bud at knurre Dig forbød,
 han velsigner Dig de milde Taarer,
 som nedstyrte vældigt i Dit Skjød.

End kun ud i Graad Din tunge Smerte!
 O! Din H e n r i k var Din Taare værd:
 stort og omt og kjærligt var hans Hjerte,
 stor og frit og ædel al hans Færd.

Og endskjøndt med trettet Oldings Arme
 han til Magehjertet krysted' Dig,
 hang hans Ejel ved Din med Unglings Varme:
 ja, Veninde, Du var lykkelig.

Nu fuldendt ham Livets Gud indvied'
 til de Dodes ubegræbne Fred:
 Hvile ham i Gravens Kose bied',
 frejdigt stod hans Haab til Evighed.

Græd Dit bittre Veemod hen! Mit Døie
 ved Dit Savn i Taarer bader sig:
 græd, og søl en Fader i det Høje!
 Han, vi græde for, er lykkelig.

Januar 1799.

Haste.

Wed

~~~~~

Bed min elskede Svogers,
 Soldkasserer Ole Tonder Diriks Død.

— — —

Doden løsted' vældig Arm, og atter
 han, der skabte Smil, fremvinked' Graad;
 Almagt vaander sig, men ej den fatter
 Almagts ubegribelige Raad.

Gud, dit Vink er Faderhuld, ej Brede;
 Kummer leder om din skjulte Vej:
 skue da blide vor Stræben, at tilbede,
 men tilgiv, isald' vi kan det ej!

Ak! naar Vorn forgjæves Fader stamme,
 naar forladte Hustrue jamrer sig,
 Almagt, er din Godhed da den samme,
 som gjør hele Jorden lykkelig?

Ja!

Ja! — Men vi, der bøjes, som af Bredde,
 yde Graad paa Vittdoms mørke Vej:
 o! velsiga vor Stræben, at tilbede,
 men tilgiv, ifald vi kan det ej!

See, den frodne Jord fik i sit Ejemme
 ham, der virksom uden Glimren var,
 ham, der lytted' fro til Spades Stemme,
 ham, der var sin Biv saa dyrebar.

Fra hans Morgen bar hans Alger Nøje,
 al hans Idret var Retfæstshed:
 Retfærd's Glæde smiled' i hans Øje;
 Nytte var hans Dag, hans Aften, Fred.

Paa hans Middagshimmel Uvejr svæved',
 rædsomt det imod hans Iffe drog;
 tunge Draaber faldt, og Qmhed bæved';
 Morder-Lynet glimted', — af! og slog.

Naar

Naar hans Enke haablos vrider Hænder,
 naar hun magter ej, at su'ke: Gud!
 naar hun ingen Sorgens Lindring kjender,
 før i Døden Livet stukkes ud;

Naar den Moder kryfter hu'de Spæde,
 og paa dem en Taare glider hen,
 Og de sige da med barnlig Glæde:
 "Fader vil jo komme snart igien?" —

O! da smil i Misfand til den Arme,
 Alles Fader, smil i Misfand ned,
 at hun ej, bestedt i navnløs Harmen,
 tvivlet om sin Skabers Kjærlighed!

Og, mens i din Haand du fører Tiden,
 lære hun, du saare vel har gjort,
 og at Selvtillfredshed lønner Striden,
 og at Dødeliges Maalet er stort.

Herre,

Herre, lær os Alle, kjæft at træde
 mellem Livets Klipper med vor Grav,
 og i Dødens Kamp os und den Glæde,
 at vi troligt nytted' hvad du gav!

Februar 1799.

Haste.

Bed en fuldendt Broders Urne.

Fred med den, hvis Moje hviler
 paa vor Himmelmesters Bud!

Fred med hver, som heden iler!

O! han gaar til Gud.

Fred med dig, hvis Legem visner,
 gjemt i Jordens Moderkjød!

Broder: Aand lykkelig gisner,

ej din Aand er død.

Uro mørkner ej dit Dje,
 Taarer ej det blandes ved;
 thi dit Liv var gavnlig Møje,
 thi din Død var Fred.

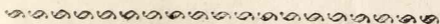
Ogsaa vi engang skal lytte
 til det sidste Klokkeslag;
 ogsaa vi engang skal bytte
 Dæmring bort med Dag.

Broder, vi skal frejdigt møde,
 naar vort Døen aabner sig,
 og bag Livets Aftenrøde
 vi skal favne dig.

I vor Barm din Roes vi skreve;
 Detsjunds Grav vi blomsterstrøe:
 stille froe, som du, vi leve,
 blidt, som du, vi døe!

Oct. 1799.

Haste.

J e n S t a m b o g .

(For en Veninde.)

Den Livets Vaar, der let, som Dandsen,
 svinder
 med Spøgens Rosenknopper i sin Haand,
 tit sammenføjer Venner og Veninder;
 men, ak! saa tit med skæve Vaand.

Knap vorne Sommer frem paa Banen træder,
 før Vagrens Minde fly'r med iisfom Fart:
 en anden Kreds indhegner andre Glæder,
 og — Mennesker forglemme snart.

Dg hielden fufe Hofkens kóle Binde,
 for sidste Blad af Majens Yndling gaaer ;
 i Dødningsklæde hylles Venfæbs Minde,
 og Glemfjel paa det's Urne ftaacr.

Dog ftundom Himlen i fin Mildhed ftuer
 til Vaarens elffelige Plante ned,
 og feer den blomftræ, felv, naar Winter truer,
 og blomftræ for en Ewigbed.

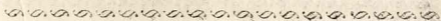
O! faadant, Edle, fal vort Venfæb være,
 naar end vi lægge bolet Vandringfftav :
 bag fildigft Winter det fal Frugter bære,
 naar Dørneborn har glemt vor Grav.

H a f t e.

S. H—n.

Paa

P a a e n S h e k u r v,

(For en Datter.)

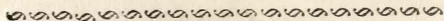
En Datters Hjerte Meget vilde give
 men samme Datter ganske Lidet har;
 tag denne Kurv! en Hjertets Gave blive
 for Moderhertet dyrebar!

Haste.

P. H—n.

Sauz

S a n g e

til 14de December 1799.
af B. K. Hjort.

Disse Viser bleve affsungne ved et Familiegilde. Husets Børn og Venner, som ellers ej ynde Privattheatre, spillede Høschæffen. Den gik ret godt. Da Stykket var forbi, foreskillede Theatret et lille Tempel med et Alter til Hymen, hvorpaa nyelig var ofret, og hvilket et Par Børn til Slutningen brandfede. Ved Siden brandte Husfaders og Husmoders Navn.

I.

Du, som Kjerlighedens Ild
I Edles Barm antænder,
Lig den, der klar og reen og mild
Her paa dit Alter brænder.
O Hymen! Kilde til vort Held!
Vor Sang din Lov udbrede;
:; Thi hver og een med Skyldfri Sjæl
Vi paa din Fest os glæde :;:

Chor.

E h o r .

Modtag vor Sang, opfyld vor Bøn!
 Dit Smil er Ekseks Fryd og Løn.
 :: Og huslig Glædes Fæst er Hjon ::

Om dette Navn vi ofre dig
 En Krands, og festlig bede:
 O gjør den Edle lykkelig,
 Sign ham med huslig Glæde!
 Hans Fæderdaad, hans Borgerfæd
 Din bedste Løn fortjene.
 :: Kron da med Held enhver hans Id,
 Dens Maa! er Dyd a'æene ::

E h o r .

Modtag vor Sang, opfyld vor Bøn!
 Din Hyldest worde Dydens Løn,
 :: Og værdig Oldings Aften Hjon! ::

For Huset's Moder Venfæls Haand
 En Krands faa villig fletter,
 Og, Hymen, her med Samfryds Haand
 Den ved dit Alter sætter.
 Sign du med Dydens stille No
 Den gode Danneqvinde!
 ∴ Hun længe blandt os vandre fro,
 Sin Løn hos dig hun finde! ∴

E h o r .

Modtag vor Sang, opfyld vor Bøn!
 Den hulde Qvindes Løb er fjon.
 ∴ Og Uffylde Fred er Dydens Løn. ∴

O Hymen! du som Elskovs Ild
 I Edles Barm antander,
 Sig den, der reen og klar og mild
 Her paa dit Alter brænder.
 Vi signe dine Rosenbaand,
 Din Lov vort Hjerte fryder,
 :: Og blide Uffylde fromme Haand
 Din Helligdom her pryder ::

E h o r .

Modtag vor Sang, opfyld vor Bøn!
 Dit Smil er Elskovs Fryd og Løn
 :: Og huslig Glædes Fæst er Skøn ::

2.

Ved Bordet.

Melod. Ung Adelssteen ved Tinge stob.

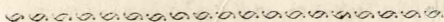
At stifte Held og varigt Gavn
 I huslig Kreds med Flid og Iver,
 Det skjenker Manden Hædernavn,
 Det Maa! for alle Gode bliver.
 Me i sundom Mennesket har Trang
 Til Spøg og Vitt, til Dands og Sang.
 Her sidde vi med frejdigt Mod;
 Trindt om os lyde glade Stemmer.
 Termin og Bog og Isehbod
 Og Told og Kuld man her forglemmer;
 Her vil vi lyde Glædens Bud,
 I Vennekreds os hvile ud.

Os alle byder Venſkab her
 En munter Feſt for huſlig Glæde,
 Den føles, nydes af enhver,
 Som er ved dette Bord tilſede.
 Vi unde hele Huſet vel,
 Og viſke Brudeparret Held.

Og Held med dem, hvis Sang og Spil
 Har os en Stund ſaa ſjont fordrevet,
 Vort Skudsmaal vi dem give vil:

Den Høchøft vel fuldendt er blevet.
 Og ærlig under Glaffets Klang,
 Vi takke dem for Spil og Sang.

Hvo kjender Vinens hulde Kraft,
 Og dog kan let fra Glaffet ramme?
 End vinſker milde Druesaft
 En her og feſtlig Staal at tømme.
 Her Glæde var og blev vort Maal;
 Thi klinker høit: vort Selskabs Staal!

Til min Johan.

Du som nys i Sorgens mørke Dage
 Deelte hver dens tunge Slag med mig;
 Kierlig hørte Du min Veemods Klage,
 Hver min Kummer lettet blev hos Dig!
 Ak! Du soae min Moders, Faders Smerte,
 Da den fromme L i n e segned' ned,
 Og Du følte den med sønligt Hjerte,
 Kierlig deelte Du den Qual de leed.
 O! og da den savre M i l k e blegned',
 Gik i skyldfrie Vaar for Dødens Arm;
 Da min elskte M o d e r mat hensegnet,
 Ak! med Døden i den samme Barm!

Under

Under Kummer's, under Sygdoms Smerte
 Moderlig hun smilte dog til Dig;
 Og det letted' hendes knuste Hierte,
 At jeg ved Dit Bryst var lykkelig.

Og da hun — min første troe Veninde
 Hellig sank i Dodens kolde Favn;
 Da med mig Du grad ved hendes Minde,
 Da med mig Du deelte tunge Savn.

Saa vi prøved' Dodens grumme Valde;
 Trende Elskte rykkede den hen!
 End et Offer — af — den vilde falde,
 N a s h e i m faldt! min Barndoms ædle Ven,
 Videnskabers Savn og Manges Klage
 Med min hede Taare blanded' sig.
 M i n J o h a n i disse mørke Dage
 Var Din Kierlighed dog Trost for mig,
 Og da Glæden atter til os smilte,
 O! da ved mit moderlige Bryst

End

End et Pant paa fælleds Dmhed hvilte,
Da forhøjed', deelte Du min Lyk!

Ik! men Skæbnen uden Skaansel saarer,
Ingen, ingen Klager rører den;
Atter den fremkaldte tunge Zaarer,
Da den tog Din adle F a d e r hen.
O J o h a n Dit Tab mit Hierte fatter,
Og det føler, deele' varmt Dit Savn.
Ik thi var ej ogsaa jeg hans Datter?
Var jeg ej saa glad ved dette Navn?
Dog — han hviler sødt; thi Fred omsvæver,
Zaarer væde jo hans Hvilested;
Og hans Løn sig over Graven hæver,
Ej, i den hans Minde slumrer med.

O hans altid omme Faderhierte
Signed' os med varm usminket Hu;
Held ham! at han fri for Qual og Smerte,
Sødt i Gravens Siemme slumrer nu. —

Frejs

Freidig gik han Dødens Stund imøde,
 Og han kued' den med stadigt Blik;
 Uden Rædsel og begrædt han døde,
 Til ublandet Held og Fryd han gik!

Ik, hvorfor er ogsaa Livets Scene
 Rigt paa tunge, smertelige Savn?
 Hvorfor vandre vi tilsidst allene
 Hen mod Livets sidste sikre Havn?
 Mindes jeg min Barndoms sunde Dage,
 Ik af dem jeg dengang var saa tier,
 Kun min gode Fader er tilbage,
 Og ham idel Savn omgiver her.

Men vi hiffet skal jo fro gienfinde,
 De vi savne og begræde her,
 Held os Ven, at vore Elsktes Minde,
 Hædret, savnet og velsignet er!
 Vedste, billig er Dit Savn, Din Smerte!
 Til Din ældste Ven Din Koff ej naaer;
 O men tænk at trofast dette Hierte

Barme

Barmt som hans for Dig min Elſkte ſtaaer.
 Lad vor ſøde Lett og ſkyldfrie Glæde,
 Hendes omme Kierteegn troſte Dig;
 See — urentet raſt vor anden Spæde
 Snart vil ſmile blidt til Dig og mig.

Min Johan! o gid vi ſamlet vandre,
 Gid vi alt, hvad Elæbneſ Herre gav,
 Stedſe troſtig deele med hverandre,
 Og tilſidſt — o Ven! den ſamme Grav!

Den 24de October 1800.

Louiſe Hegermann.

E l l e

Bed A. N. Asheims Grav.

Af dit Skjød, Natur, vort Liv oprinder;
 i din Favn vi stunde mod vor Død:
 Livet spirer, blomstrer, modnes, — finder
 Hvilestunden i dit Skjød.

Din den store Mester bød dig være:
 ubegribelig din Lov han gav;
 og bag Lys, og Daad, og Held, og Ære
 lod han aabne sig — en Grav.

Det er mørkt i Graven; stumme Skygger
 kummelt for vort Dje svæve hen;
 og forgjeves ned til dens Indbygger
 stirrer kummerbøjet Ben.

Sørg, Natur, din Ven er død; hans Dje
 for din Skjønheds Himmel: Kæshn ned:
 det er luft for jordisk Fryd og Møje —
 dine Loves Folk er død.

Sørg, o Wiisdom! Dybt din Yndling slumrer;
 Venstrib, sørg! En Broder sænktes ned;
 sørg, du Himmelbud, o Dyd! Det slumrer
 om din Dykers Hvilested.

Huult, som Stormen, naar den langsomt svæver
 mellem Klipper over Dalen hen,
 ned fra Fjeldet Sørgetonen bærer,
 og fra Sletten svares den.

Broderpagtens Hæder, Kæshen, sover;
 men i Templet er hans Laurbær grøn:
 i vor Barm en Støtte rejstes over
 Slettens Yndling, Fjeldets Søn.

Og imedens hede Taarer rinde
 paa de Blomster, vi paa Graven strøe,
 Haand i Haand vi mødes til hans Minde
 for at lære der, at døe.

Brødre, for den store Kunst at lære,
 den, at leve, først vi lære maa:
 Livet zitter mellem Skam og Ære —
 altid følger Død derpaa.

For at nyttes blev vor Stund os givet;
 for at frydes, Gud os Hjerte gav:
 forsk, og gavn, og glæd! Da hæver Livet
 ikke ved den aabne Grav.

Vag Naturens Slør vor Naahheim fued';
 kun til Sandhed al hans Attraa stod;
 kun for Brødres Held hans Hjerte lued';
 Møje standsed' ej hans Fod;

Stadig var hans Gang paa Dydens Stier,
 Kjønt at Klipper ofte bar' hans Hjed:
 ikke Sandsens Trylle-Harmonier
 lokked' ham fra Højden ned.

Og saa blidt, saa kjærligt var hans Hjerte!
 Armod signed' det i Sygdoms Arm:
 mangen kundbar, mangen lenlig Smerte
 tømtes i hans Broderbarm.

Baandefuldt han lindred' Elsktes Piner,
 men af Dødens Arm ej vristed' dem:
 rundt om ham var Grav og Livs Ruiner —
 af! da gik vor Broder hjem.

Roligt var hans Afsked! roligt hvile
 i den stille Grav hans visne Løv!
 Og den store Bygnings-Herre smile
 ned i Miskund til hans Støv!

Hiftet, hvor hans Hand bag Teppet straalte,
 der, hvor Lys indhuller Dydens Ven,
 vælde Salighed af fulde Skaaler
 paa hans Himmelbane hen!

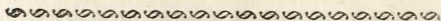
Brodre, vi, der Samfundsbaandet ere,
 gaae, som han, til Evn i Jordens Skjod:
 gavnsig, som hans Liv, vor Vandring være,
 lykkelig, som hans, vor Død!

November 1800.

Haste.

Ælle

Glædes Sang

for tilvorennde Ungdom.

Kommer Venner! Glæden kalder
 Den er fuldbragt Dagværks Løn;
 Til hvert Kjon, hver Stand, hver Alder
 Smiler Glæden huld og Kjon!
 Lønner efter velbragt Dag
 Hver med Moderfavnetag!

Hulde Barndom, iil til Glæde!
 Hvo kan være, glad som Du?
 Paa den Vej, Du har at træde,
 Voyer Tjornen ej endnu.
 Nyd, o nyd den favre Vaar,
 Hastig, hastig den forgaaer!

Kasse

Kaste Ungdom ! Glæde, Glæde!

Hvo kan nyde den, som Du ?

Glædens sande Kongesæde

Er et Skyldfrit, sorgfrit Hu.

Vælg sine Glæder vel,

Det er Ungdoms bedste Held !

Kraftfuld Manddom ! deel vor Glæde,

Hvo fortjener, den som Du ?

Ved vor Tid, som ved vor Glæde,

Kalde os Dit Færd ihu :

Kun naar Arbeids Løn den er,

Har vor Glæde Pris og Værd !

Wise Alder ! nyd vor Glæde !

Kom din skjønn Baar ihu !

See os freidig Banen træde,

At vi vorde kan, som Du !

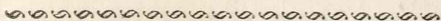
Løn vor Flid, vor Fryd indvie

Med at tage Deel deri !

Kommer, kommer, Glæden falder;
 Den er fuldbragt Dagværks Løn;
 Til hvert Kjon, hver Stand, hver Alder,
 Glæden smiler, huld og skjon,
 Lønner efter velbrugt Dag
 Hver med Moderfavnetag.

R. L. Rahbek.

P r o l o g

holdet paa et Privattheater ved
dets tyvende Aarsfest.

Det er med veemødb'andet Fryd, jeg træder
Paa denne Dag, som Brydres Talsmand frem,
Ehi for mig svæve mange, mange Glæder,
Men Savn og Sorger svæve mellem dem.
Her for mig ligge tyve Aar! —

mit Dje

Kært hilser mangen Fryd — og meget Held,
Men tit det træffer og paa Jordehøie,
Paa mangt et usformodet tungt Farvel.

Hvor

Hvor er de nu, de Venner, som jeg lagde
 Vort Samfundsalter's første Grundsteen med?
 Og over det med kærlig Stemme sagde,
 Det, som vort Venſkab, vare evig ved!

Hvor er nu de, hvem frøe vi ſaae at træde
 I hiine Førſtes Sted med ſamme Aand;
 De, ſom i Luen af vor Kyldfrie Glæde
 Gød Venſkabs Olie med nidkær Haand.
 Kun tree er af det første Kuld tilbage,
 Skiondt tit adſkilte, end vi ere tree,
 Og ſelv fra W — s, fra Th — s fra K — s Dage
 Al vi kun ſaa om Samfundæltret ſee.

Dog — har end Skiebnen mangen Ven bort-
 revet

Fra vore Kyldfrie Glæder, af vort Savn,
 Tak være dig, o Venſkab! du er blevet!
 Har lindret, ſkiondt ei læget vore Savn.

Tak vorde hver, ſom Venſkabs Skytsaand lærte
 Fra første Stund at ſaae vort Samfund kjær;
 Tak

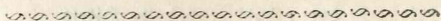
Tak vorde hver, hvis venneshulde Hjerte
Har viet den et stadigt Sæde her!

Og Tak hver den, ved hvem vort Samfunds
Glæde

End er uskyldig, som den første Dag,
At vi kan oversee den lange Kiæde
Af glade Timer uden Spor af Nag.

Modtager, dyrebare fordums Brødre!
Modtager denne Tak fra gammel Ven;
Men vore elskte tabte, kære Brødre,
O Venner! hvo skal bringe disse den.
Dog disse takke deres eget Hjerte,
Hver Gang det mindes gamle Glæders Hiem —
Tit de erindre os med kærteg Smerte,
At, som saa tit vi tænke ømt paa dem —
O da vil gammelt Vennskab ømt dem sige,
At fordums Vennekreds end er dem værd,
At tit vi signe dem, taknemmelige,
Ved hvem vort Samfund blev, og var, og er.

K. L. Mahbek.

Døden og Digteren.

Mel. Til Glæde Jordens raske Sønner.
Men uden Chor.

Døden.

En streng Befaling mig forp'igter
At hente Dig. Du er jo Digter,
Og tilfæaer: Du er jovialsk.
Du synger Vin og smukke Piger;
Du leer og spøger. Verden siger:
Dit Liv er ganske umoralisk,
Forargeligt, ja bestialsk.

Dig:

Digteren.

Nej, Livets Fjende, ingensunde.
 En Hykler kun mig kan misunde
 Min gyldne Jovialitet.
 Og jeg er Skjald; men det at være,
 Deraf har end mit Hjerte Være.
 Hvad Ondt har man af en Poet,
 Af Guders egen Tolk, vel seet?

Døden.

Men Du er jovialff. Det siger:
 Du gøtter Dig med Vin og Neger,
 Du kan kun synge, sjase, lee.
 Du er, paa Dansk, en lystig Fætter,
 Og den, paa Fransff, man oversætter:
 Un Libentin, un Debauché,
 Af den man lidet Godt skal see.

D i g t e r e n .

Nej, jovialst kun den kan hedde,
 Som veed sig Moroe at berede
 Af hver, endog den værste Ting;
 Som bedst forstaaer sit Liv at nyde,
 Og altid skyldfrit sig at fryde;
 Som kjør i falde fire Spring
 Hver Corrig, hver Fortrød omkring.

D o d e n .

Du med en falsk Forklaring brammer.
 Det Ord fra Jupiter nedstammer,
 Som var i sin Tid Himlens Tyr.
 Tallose vare hans Charmanter;
 Gudinder, Nympher og Infanter;
 Den Gud var ingen Mæe for dyr,
 Du er nok og den rette Tyr.

Digteren.

Til den og den jeg gjør en Ode:
 Dog nævnes ingen. Dronning Mode
 Mig byder sig Galanterie.
 Min Phantaste har ingen Skranker,
 En Digter hver Dag gaaer i Tanker
 Ret heed og om paa Frierie.
 Hvad Ondt, hvad Brøde er deri?

Døden.

Om end Din Kjerlighed til Alle
 Man kan poetisk Frihed kalde,
 Man af Din Sang en Gyde seer;
 Du quæder alt for tit om Kræften
 Af Punschens og af Druesaften,
 Af deraf slutter vist enhver:
 Du nok en tørstig Broder er.

Digteren.

Nej, Knokkelmand, slut deraf ikke,
 At jeg er vant til Viin at drikke;
 Nej Thee og Kaffee, Ol, og Vand.
 Men den, som sig af Hjertet glæder,
 Som gjerne spoger, leer og quæder,
 Den sande jovialiske Mand,
 En Ruus i Vand sig drikke kan.

Døden.

Jeg til den Kunst vil gratulere;
 Men hvad behøver jeg vel mere,
 End at Du ikke nyttig var?
 Den, som med Sang, og Spøg og Latter,
 Som med et Kald sig kun befatter,
 Slet ingen Værd i Verden har.
 Gjør Gavn: den Lov er fast og klar.

Digteren.

Hvad kan vel mere nyttigt være,
 End Mennesket ved Sang at lære,
 At elske Dyd, at være glad,
 Sig oven paa sit Embeds Møje
 Med Skyldfrie Gammen at fornøje,
 At quæle Ulyst, Sorg og Had,
 I muntre Venners Tryllequad?

D y d e n .

Ja, Alvor talt, Du maatte vente,
 At jeg tilfidsst Dig vilde hente,
 Da Du er Digters Dyder tro.
 Til Livet er du ikke bunden,
 Til Reisen derfor værdig funden.
 Dit Opholdssted du skifter jo,
 Fra jordist Skiald til Himmelboe.

T o d e .

R e g i s t e r .

Rasmus Frankena u,
Dr. M. og Landphysikus i Arendal.

Elle Anna	" "	S. 182.

Peter Horrebom Haste,
Consumptions Inspecteur i Middelfart.

Til dem, som elskede Pina og Rikke Lindencrone	97.
Til Lindencrone	103.
Blomsten til M. N. J * * * n	127.
I et Exemplar af Nytaarsgaven for 1800	131.
I en ung Piges Stambog	132.
Balbiser	136 og 37.
Epilog	140.
Bed Ober = Cavipagemester J. H. Hasses Død	155.
Bed Soldkasserer D. L. Diriks Død	158.
Bed en fuldendt Broders Urne	161.
I en Stambog (for en Veninde)	163.
Paa en Syesurv (for en Datter)	165.
Bed A. N. Kasheims Grav	177.

Johan Christian Hedegaard, Secrétaire,
Suldmægtig i Generalitets og Commis-
sariats Collegiet.

Silvio og Linceo

=

=

S. 82.

(Første Scene af Guarini Pastor fido. Forfatteren kom til Berden i Aaret 1538; Hans Fødeby var Ferrara, og hans Fader og Farfader vare Literati. Guarini lunderede af Lyst og Tilbeielighed, og drev det derfor til stor Suldkommenhed. I sit Fædreland underviste han i Moral Philosophien og blev Sekreter hos Alphonso II, som sendte ham i vigtige Erinder til Polen og Rom; Han erhvervede sig først stor Celebritet ved tvende Latinske Taler, af hvilke han holdt den første i Consistorio for Gregoris XIII og den anden i Anledning af Keiser Maximilians Død.

Foruden il Pastor Fido, skal der af ham findes adskillige andre Værker, s. Ex. II Segretario; nogle Breve, og en Komœdie under Titel P Idropica. Han blev 65 Aar gammel og døde i Benedig.

Hans Pastor fido er et af alle Nationer erklaaret Mesterstykke, og har forskaffet ham Udødelighed. En anonym Biograph udsætter sig iblandt, saaledes om det: "Le perfezioni di quest' Opera, sono già tanto omai per due secole universalmente applaudite; e pochi suoi difetti sono ancor tanto cogniti all' altrui discernimento, ch'è ugualmente stoltezza disprezza quelle, come pedanterie criticar questi."

Frue Lovise Hegermann.

Til min Johann " " S. 172.

Victor Kristian Hjort,
Præst ved Bremerholms Meenighed.

Høsten, en Føllesang " " S. 106.
Til Agent Henriques " " 109.
Sange " " 143, 166, 170.

Otto Horrebom,
Vicedecanus ved det kongelige Communitet.

Reisen til Dyrehaugen, en Fortælling i 3 Sange 1.
Naturen " " " 53.
Amors Gave " " " 57.
Til Chloë " " " 62.
Sang for Elskende " " " 65.
Elegie " " " 69.
Den Bøstfuge et Læredigt " " 117.

Michael Friderich Liebenberg.
Sognepræst til Frideriksberg og Hvidovre.

Venskab (ester Pseffel) " " 112.

Knud Lyhne Rahbek,
Professor.

Vennesang	" " "	145.
Glædesang for tilvørende Ungdom	" " "	184.
Prolog holdet paa et Privattheater ved dets tyvende Aarsfest	" " "	189.

Christian Levinus Sander,
Professor.

Athenes, Musernes og Chariter- nes Forbund	" " "	S. 71.
Sang ved Brev Christian Reventlows For- eening med Froken Benedikte von Owalen den 24de Juni 1800	" " "	77.

Schack von Staffelt,
Lieutenant i Land-Etaten.

Ved Christushovedet af Annibale Carracci i det Dresdenske Gallerie	" " "	147.
Stadesløshed	" " "	149.
Lil Ovinden	" " "	151.
Lil Eros	" " "	153.

Johan Clemens Eode,
Professor og Dr. Medicinæ ved Kiøbenhavn's
Universitet.

Døden og Digteren	" " "	190.

THE HISTORY OF

THE UNITED STATES OF AMERICA

FROM 1763 TO 1863

BY

W. H. RAY

NEW YORK

1863

Published by

W. H. RAY

NEW YORK

1863

Copyright

